

Νίκος Κόγιας

Γιατί πρέπει να χωρίσει η
Εκκλησία από την πολιτεία

Βέροια

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΩΡΙΣΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Αυτές τις μέρες πολλά λέγονται, πολλά ακούγονται και πολύ περισσότερα γράφονται για τον ρόλο που μπορεί και πρέπει να παίξει η Ορθόδοξη Εκκλησία και ειδικά η Ελληνική, τόσο στον χώρο των Βαλκανίων και ιδιαίτερα στον χώρο των πρώην σοσιαλιστικών χωρών και στον κόσμο γενικότερα. Ο ρόλος ο οποίος πρόκειται να παίξει στην πορεία που διέγραψε η Θρησκεία γενικά και η Χριστιανική ειδικά θα διαπιστώσει ότι από τις πρώτες ακόμα προσπάθειες που έκανε ο Άνθρωπος για να αποκτήσει επιβίωση, εμποδιστάνε τόσο από την έλλειψη κατανόησης των δυνάμεων της φύσης, άλλο τόσο και από την αδυναμία του να την χρησιμοποιήσει. Για να μπορεί να κοπώσει καταλάβει, πως αυτή λειτούργει και πώς θα μπορεί να την χρησιμοποιήσει, διατύπωσε διάφορες θεωρίες και επινόησε διάφορες τεχνικές μεθόδους, που τον οδήγησαν αρχικά στην εμπειρία και αργότερα στην Επιστήμη. Μία από αυτές τις θεωρίες είναι και η Θρησκεία. Όσον καιρό οι γνώσεις του Άνθρώπου, για την φύση και η ικανότητά του να την ελέγξει δεν είχε αναπτυχθεί αυτή η όψη της Θρησκείας, αποτελούσε κατ' ανάγκη πολύ σημαντικό τμήμα της σκέψης του. Στην αρχή η Θρησκεία μοιράζονταν με την Επιστήμη το έργο της κατανόησης της φύσης με σκοπό την ανάπτυξη τεχνικών μεθόδων για τον επιτυχή και αποτελεσματικό χειρισμό και αξιοποίησή της.

Ενα δεύτερο, πράγμα που θα διαπιστώσει είναι ότι η Θρησκεία που τότε αποτελούσε εργαλείο για να γνωρίσουν και να λύσουν οι Άνθρωποι προβλήματα ζωής παρουσιάστηκε σε πολύ πρώιμο στάδιο της Ανθρώπινης ανάπτυξης, όταν ο Άνθρωπος δεν ήταν ακόμα σε θέση να χρησιμοποιήσει την λογική του. Για να αντιμετωπίσει τις εξωτερικές και εσωτερικές ενστικτώδεις δυνάμεις, έπρεπε είτε να τις απωθεί είτε να τις δαμάσει με την βοήθεια άλλων συναισθηματικών δυνάμεων. Αντί λοιπόν, να αντιμετωπίζει τις δυνάμεις αυτές με την λογική, τις αντιμετωπίζει με άλλες "αντισταθμιστικές" συναισθηματικές δυνάμεις, που σαν σκοπό θα έχουν να καταστήσουν και να ελέγχουν αυτό που ο Άνθρωπος ήταν ανίσχυρος την εποχή εκείνη να αντιμετωπίσει με την λογική. Αυτών ακριβώς τον ρόλο

ΤΙΣΤΗΝΕΚΕ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

"αντισταθμιστικό" ρόλο έπαιξε την εποχή εκείνη η θρησκεία.

Αργότερα όμως, όταν η θρησκεία άρχισε να γράφεται και ειδικά η Ιουδαϊκή θρησκεία-Παλιή Διαθήκη-επαποτηνέοι α έλκει την καταγωγή του ο Χριστιανισμός είναι γραμμένη με το αναμφισβήτητο πνεύμα της εξουσιαστικής θρησκείας. Η εικόνα του θεού είναι η εικόνα του απόλυτου Μονάρχου μίας πατριαρχικής φυλής, ο οποίος εχετάκινε δημιουργήσει τον Άνθρωπο για προσωπική του ευχαρίστηση και μπορεί να τον καταστρέψει καταβούληση.

Ακόμα θα διαπιστώσει ότι Ο Χριστιανισμός τα πρώτα τετρακόσια και πλέον χρόνια δεν είχε ακόμα τόση διαμορφωθεί. Και δεν είχε διαμορφωθεί γιατί η βούληση χριστιανική θρησκεία των χρόνων αυτών είναι Ανθρώπινη. Ανθρωποκεντρική και όχι απόλυταρχική όπως ήταν εν υστ διατυπώθηκε στην παλιή Διαθήκη. Ήταν η θρησκεία των φτωχών και ταπεινών τεχνικών και των σκλάβων. Η διαφορά αυτή φάνεται από το πνεύμα και τα κείμενα έλης της διδασκαλίας του Ιησού. Το δίδαγμα του Ιησού "η Βασιλεία του θεού εντός υμών" είναι η απλή και καθαρή άρνηση της απόλυταρχικής σκέψης που απότέλεσε βασική αρχή της Παλιής Διαθήκης.

Και μόνο αργότερα όταν είχα πάψει πάνω να είναι η θρησκεία των φτωχών και ταπεινών χωρικών, των τεχνικών και των Δούλων και έγινε θρησκεία αυτών που Κυβερνούσαν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, άρχισάν να ενέχεται στην κυριαρχία-επικράτησαν-δι-αυταρχικής τάσεις και στον Χριστιανισμό.

Μετά την περίοδο αυτή ο Χριστιανισμός πήρε την οριστική του διαμόρφωση όσον αφορά τον ρόλο που θα παίξει στην Ζωή των Χριστιανών και για Αρχαρισμιά εοτελανού θα δουλεύει στο εξής.

Όπως ήταν φυσικό η ταύτιση της Νέας θρησκείας, που τόσα πολλά υπόσχονταν στους ταπεινούς και εξαχθισμένους με το κράτος και την εξουσία οδήγησε σε διαμάχη ανάμεσα σε αυτούς που ήταν υπέρ της ταύτισης και αυτών που υπεραμύνονταν των αρχικών Ανθρωπιστικών αρχών του Χριστιανισμού. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα επακόλουθο την πρώτη μεγάλη σύγκρουση και σε συνέχεια στην παρακμή. Παρακμή, η οποία οδήγησε την εκκλησία της Δύσης στον Μεσαίωνα και της ανατολής στην απολυταρχία ~~εικονολατρία~~. Στον πόλεμο ανάμεσα στους εικονολάτρες και εικονομάχους.

εικονοκλάστες. Αυτή θα μπορούσε να πείσει κανείς ότι ήταν η πρώτη περίοδος του Χριστιανισμού.

Ακολούθησε η δεύτερη περίοδος. Η περίοδος που οδήγησε στην θεοκρατία και την τυπική θρησκευτικότητα, και λίγες αργότερα οδηγήθηκε στο σχίσμα και σε συνθήκη στην του διάλυση. Έτσι το 1054, οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας. Μεταξύ Ορθοδόξων και Καθολικών και αρχίζει ο ανταγωνισμός του προσηλυτισμού της μίας ανεξάρτητα από την άλλη. Μετά την διάλυση ο επάφη να μείνει πλέον ενιαία, όπως ήταν η εντολή του κυρίου "είνα πάντες εν ώσω".

Μετά τον χωρισμό, στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία κυριαρχεί η θρησκευτικότητα η οποία με την πάροδο του χρόνου άρχισε να κυριαρχεί στον πνευματικό βίο και της Εκκλησίας, παρέμεινε καθαρά πνευματικός οργανισμός με εμφανείς τις οικονομικές τάσεις. Την ίδια εποχή και στην Δύση η Καθολική μεταμορφώνεται, σε Εκκλησιαστικό οργανισμό, ο οποίος όχι απλώς επιζητεί να καταλάβει και την κοσμική εξουσία-κυριαρχία, αλλά παίρνει και τα στοιχεία ανάλογα πρακτικά μέτρα.

Για τον σκοπό αυτό δημιούργησε τις απαραίτητες δομές και τους απαραίτητους ιδεολογικό-πολιτικούς μηχανισμούς, καθώς και την αντίστοιχη πολεμική μηχανή, και στην σύνοδο το 1095 του Κλερμών Εκκλησία του Πάπα ο Ουρβανού 2ου για Σταυροφορία. Η αρχική βία και αιτίες των Σταυροφοριών η έξαρση της πίστης ιδιαίτερα των ευγενών που είχαν διαπαιδαγωγηθεί θρησκευτικά από το Κλυνύ και με σύνθημα την "απελευθέρωση" των Αγίων τόπων, ουσιαστικά όμως για την κατάκτηση του κόσμου από την Εκκλησία, ολοκληρώνονται οι προϋποθέσεις για τις Σταυροφορίες.

Βέβαια οι προθέσεις της Εκκλησίας της Ρώμης για την Παγκόσμια ηγεμονία είχαν ήδη εμφανιστεί από τον 3ον μ.χ αιώνα. Η σύνοδος της Καρχηδόνας το 419 μ.χ συνέληξε ακριβώς για να περιορίσει τις επεκτατικές βλέψεις του επισκόπου της Ρώμης. Στις βλέψεις αυτές αντίδρασε ο σπυρίων Τερτυλιανός, με εκείνο το περίφημο "από του βρήκες το δικαίωμα να σφετερίξασαι την Εκκλησία και επιπρόσθετα εγίνες και αρχιερέας και πρίγκηπας των πρίγκηπων".

Μετά την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας το 476 μ.χ ο διάφορος επίσκοπος της Ρώμης ονομάστηκαν Πάπες. Και επειδή όλου ξέρουμε ότι ο Πάπας σημαίνει όλο

πατέρας της οικουμένης με την πάροδο του χρόνου μονοκράτος
 επέβαλαν μια Εκκλησιαστική απολυταρχία και το 755 μχ π
 ιδρύεται το πρώτο ανεξάρτητο παπικό κράτος από τον
 Στέφανο Δ' και μερικά χρόνια αργότερα ο Λέων Γ' στέφει
 αυτοκράτορα τον Καρλομάγνο και για να υλοποιηθούν οι
 οικουμενικές βλέψεις της Χριστιανικής θρησκείας το 858
 μχ ο Πάπας Νικόλαος φέρσει ο ίδιος το στέμμα και λοιπών
 ανακήρυξε τον εαυτό του αυτοκράτορα όλου του κόσμου. Ο
 Εστού το 1073 ο Γρηγόριος Ζ' αρχίζει πλέον ο ανοικτός
 πόλεμος για την στρατιωτική κατάκτηση του κόσμου από
 την Εκκλησία της Ρώμης. Ακολουθεί η σύνοδος του Λατερανού
 Λατερανού το 1215 η λεγόμενη οικουμενική όπου οι 12
 αντιπρόσωποι όλων των Χριστιανών βασιλείων ανατολής και
 δύσης και εκπρόσωποι όλων των Πατριαρχείων του κόσμου
 ανακηρύττουν και "επίσημα" τον Ινοκέντιο Γ' αντιπρόσωπο
 του θεού επί της Γης. Και στα 1302 ο Βοναπάρτιος Η' ομα
 ολοκληρώσει τις βλέψεις αυτές όταν ανακοινώνει ότι
 "Δηλώνουμε, λέγομεν, ορίζομεν και κηρύττουμε ότι η
 υποταγή στο Ρωμαίο αρχιερέα όλων των Ανθρώπων, είναι
 εντελώς αναγκαία για την σωτηρία τους".
 "Αν κρίνει κανείς με βάση τα κείμενα, από τα οποία
 αντλεί τα ιδεολογικά της πεποιθήματα η Χριστιανική
 θρησκεία, τόσο η απόφαση του Λατερανού, άλλο τόσο και
 όλες του άλλες ενέργειες που έγιναν με σκοπό και στόχο
 την κατάκτηση του κόσμου από την Εκκλησία δεν είναι έξω
 από τα κείμενα. Τόσο η Π Διαθήκη, άλλο τόσο και η κοινή
 οχμό μόνο το αναφέρουν αλλά και το σύνολο των προτρέπων
 προς την κατεύθυνση αυτή. Λέει "ητ ρηθέντι εν
 κη! παρ' γραφ' 1 και 2 "Αν υπακούσεις επιμελώς την φωνή κυρίου του θεού
 σου και κήμεις πάσας τας εντολάς αυτού όπως προστάζει
 θέλει σε υψώσει κύριος ο θεός σου υπέρνω πάντων των
 Εθνών της Γης και θέλουσιν έλθει επί σε πάσαι οι
 ευλογίαι". Και στην Κοινή στο κεφάλαιο κη! παρ' 19 και 20
 γράφει ο απόστολος Μανθάνεις "πορευθέντες μαθητεύσατε
 πάντα τα Εθνη" και στις Πράξεις Β! 7-11 και οι πολυγλωσσία
 που ήρχισαν να λαλούν οι Απόστολοι με το Άγιο πνεύμα σε
 αυτών ακριβώς τον σκοπό απήβλεπε. Στο να δώσει ο
 οικουμενική διάσταση και κοινωνικό-οικονομική εξουσία
 ανά τον κόσμο στην Εκκλησία. Και δεν είναι λίγες οι
 φορές που η Εκκλησία δεν άρκη στήκε στην συγκύβερνηση
 αλλά εφαρμόζοντας τον Παποκαϊσαρισμό, που είναι το επό

αντίγραφο του Καισαροπαπισμού όπου η πολιτεία ελέγχει την Εκκλησία, ο Παποκαισαρισμός κυβερνά το κράτος

Μετά από το έτος 1000, τη φρίκη και τις ταραχές που επικρατούσαν, αρχίζει μια νέα εποχή. Οι εισβολές είχαν τερματιστεί οριστικά και τις διαδέχεται μια νέα περίοδος. Η περίοδος των νέων εφευρέσεων, των νέων τεχνών και ανακαλύψεων-Αροτρο, Ζυγός, πετάλωμα Αλόγων, Νερόμυλος κλπ. Και νέες γνώσεις πλουτίζουν τους Ευρωπαίους-Ναυτικούς και εμπόρους-πιράνη, πυξίδα, αστροβόλος, ναυτικοί χάρτες κλπ, ήταν για την Δύση μια περίοδος ανάπτυξης. Ο Φεουδαρισμός ανθίζει, αλλά και προσκρούει σε δυνάμεις που εκκολάπτονται στο εσωτερικό του οι οποίες του είναι εχθρικές και πάνε να συμμαχίσουν εναντίον του-ιδιαιτέρα στην Γαλλία-Βασιλικός συγκεντρωτισμός και η νεαρή αστική τάξη. Την ίδια περίπου εποχή όμως είναι που η Παπώσνη θριαμβεύει με τον Πάπα Ιννοκέντιο, που ανεβάζει και κατεβάζει Αυτοκράτορες, ενώ παράλληλα έχουν γμονομηθεί ολοκληρωθεί πολύπλευρα οι προετοιμασίες για τια σταυροφορίες.

Δηλ

Το 1096, λαϊκή Σταυροφορία, υπό την αρχηγία του ερημίτη Πέτρου της Αμίννης και του Ουαλιέρου του Ακτιμόνος Γερμανού Ιππότη. Ακούλουθησε 1097-1099 η Σταυροφορία των Ιπποτών. Το 1147-1149 η δεύτερη υποκινούμενη από τον Άγιο Βερνάρδο και το 1189-1192 η τρίτη. Και ακολουθούν η τετάρτη κλπ.

Αυτές είναι οι τρεις μεγάλες Σταυροφορίες των Μοναρχών της Δύσης: Φιλίππου-Αυγούστου 2ου, του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου, Φρειδερίκου 1ου Βαρβαρόσσα. Τα αποτελέσματα και των τριών Σταυροφοριών δεν ήταν πολύ σημαντικά. Το ανοιγμά όμως του δρόμου προς την Ανατολή Η αρπαγή του χρυσού από το Σουδάν και άλλων εμπορευμάτων και πρώτων υλών ήταν καθοριστικής σημασίας για την Δύση.

Για ενίσχυση των Σταυροφοριών γενικεύεται η "Ειρήνη του Θεού" και η άφεση αμαρτιών για όσους θα συμμετείχαν στις σταυροφορίες. Και συνεχίζονται τα θρησκευτικά τμήματα: Ιερά εξέταση, Τών Φραγκισκάνων, Δομικανικών κλπ.

Με τον Βοναφάτιο αρχίζει το τέλος της κλασικής μεσαιωνικής Παπώσνης, που με τις φιλοξοφίες για μια Παγκόσμια κυριαρχία, θριαμβεύει επί της Αυτοκρατορίας, αλλά υποκώπτει στις στήρες Εθνικές

μοναρχίες. ο εταίρος η υποθήκευση που προέβλεπε τον οφραγίνο

Ετσι η πτώση του Παπισμού και η εμφάνιση των κληρικών μεταρρυθμιστών οδήγησε στην χειραφέτηση του κράτους και την κοινωνία από την Εκκλησία. ο μισός χρονο υποστηρίχθηκε

Μελετώντας κάποιος την ιστορική πορεία όλων των ανάντων κόσμου θρησκευτών και ειδικότερα των δυο μεγάλων θρησκείων της Χριστιανοσύνης, χωρίς να αναφερθεί ύστερα από πολυάριθμες αιρέσεις καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οδήγησε μακράν ιστορική πορεία της κοινωνίας των ανθρώπων, δεν υπήρξε πώ μακρόχρονος, ανειρήνευτος και με σκληρές πώλεμος, από τον πώλεμο τώσο ανάμεσα στα δυο βασικά και κύρια Δόγματα το Ορθόδοξο, Καθολικό-αλλοτιώσο και ανάμεσα στις διάφορες Αιρέσεις. Εναν πώλεμο που υποπέρρασε από διάφορες φάσεις και χρησιμοποιήθηκαν όλων των ειδών τα μέσα και μορφές πολέμου. Εναν ακύρικτο νητο πώλεμο, που κράτησε χίλια και πλόνον χρόνια μετά το πρώτο σχίσμα και αρκετές εκατοντάδες προκειμένου να ύστωπεί δημιουργηθούν οι προύποθέσεις για να φτάσουμε στο σχίσμα και στον αιματηρό πώλεμο-Σταυροφορίες κληρικόκο

Η Ζωή πείθει και η ιστορία επιβεβαιώνει, οτι κανένας πώλεμος δεν γίνεται για τον πώλεμο. Πίσω από κάθε σύγκρουση και διαφορά ακόμα υπάρχουν συμφέροντα. Και μοχι απλώς συμφέροντα, αλλά συμφέροντα πολλά και ετρονομήτ κλ μεγάλα. Συμφέροντα τερόστια σε μέγεθος. Συμφέροντα που οχι μόνο άντεξαν στον χρόνο, αλλά γνί κησαν στον χρόνο, όπως συμβαίνει με τους θρησκευτικούς και Εκκλησιαστικούς πολέμους, που δεν έχουν προηγώμενο στην διάρκεια του Α

Βέβαια μετά το πέραςμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, η ιστορία έχει καταγράψει πολλούς σκληρούς, αιματηρούς και μακρόχρονους πολέμους. Ομως όσο σοβαρόιτο και αν ήταν οι λόγοι και όσο πολλά και μεγάλα και αν ήταν τα συμφέροντα που οδήγησαν στον πώλεμο, κάποτε ποιοι πώλεμοι αυτοί τελείωναν. Και ενώ οι πώλεμοι που κηρύττουν οι άνθρωποι εν ονόματι των ανθρώπων κάποτε τελειώνουν. Οι πώλεμοι που κηρύττουν οι εκπρόσωποι ύπουτου θεού στο όνομά του δεν σταμάτησαν ποτέ και ούτε θα ρυτο σταματήσουν αν δεν εκλείψουν οι λόγοι που τους ήστω γτ συντηρών μά και επιβά λουν την συνέχισή τους. Έτσι εΜ

Και επειδή κανένας πώλεμο δεν γίνεται από έναν αλλά πάντα χρειάζονται δυο ή και περισσότερους για να αρχιστεί γίνει. Δεν μένει παρά να δούμε ποιός τον άρχισε και το Α

βασικότερο πώς θα τελειώσει αυτός ο πόλεμος. Γιατί κάποτε πρέπει να τελειώσει.

Ο πόλεμος των χριστιανών, αν και ακήρυκτος είναι μια αιμόρραγούσα-χαίνουσα-πληγή στο σώμα της κοινωνίας των Ανθρώπων εδώ και δυό χιλιάδες χρόνια περίπου. Και πρέπει να κλείσει αυτό το χάσμα. Αυτός ο ακήρυκτος και καταθρόνιος πόλεμος, γιατί δεν αφορά μόνο την ηγεσία της Εκκλησίας και τον Κλήρο γενικότερα, αλλά ολόκληρη την κοινωνία των Ανθρώπων όπου Γής. Ορθόδοξους και Καθολικούς και όποιας άλλης αιρέσης Χριστιανούς. Και πρέπει να σταματήσει, γιατί αποτελεί θρυαλλίδα που μπορεί από την μια στιγμή στην άλλη να προκαλέσει ανάφλιξη τόσο ανάμεσα στους στους ίδιους τους χριστιανούς, μα και με κάποιους αλλόθρησκους πχ το Ισλάμ που ήδη και αυτό συντονίζεται τις προσπάθειες του προκειμένου να είναι σε θέση να προβάλλει αξιώσεις σε ο προσηλυτισμών και χώρους πέρα από αυτούς που κατέχει και ελέγχει σήμερα.

Αυτή η βραδυφλεγής βόμβα στα θεμέλια της κοινωνίας των Ανθρώπων, οφείλεται στο γεγονός ότι η θρησκεία. Η κάθε θρησκεία έχει Οικουμενικές-θεοκρατικές βλέψεις, γι αυτό και δεν περιορίζεται μόνο στα θρησκευτικά καθήκοντα αλλά προκειμένου να υλοποιηθεί τις Οικουμενικές και θεοκρατικές βλέψεις παρεμβαίνει και στους πολιτικό-οικονομικούς χώρους.

Την οικουμενικότητα του Χριστιανισμού την διατύπωσε και ο Απόστολος των Εθνών, όπως αποκαλείται ο Απόστολος Πάλος. Γράφει λοιπόν προς τους Κολοσσαίους επιστολή, κεφάλαιο 10 ο Απόστολος Πάλος: "Ουκ ενί Ιουδαίος ή Ελλην, Αρβέν και Θήλυ, Δούλος και ελεύθερος, αλλά τα πάντα και έν πάσι Χριστός". Και δεν είναι λίγες οι φορές που υποτάσσεται το Εθνικό στο Παγκόσμιο, με το σκεπτικό ότι χωρίς την ενέργεια αυτή δεν θα επιβίωνε η οικουμενικότητα όπως την εξέφρασαν η Π Διαθήκη πρώτα ου Απόστολου μετά και Πάπες, και Πατριάρχες αργότερα.

Και ο Γεώργιος Κονιδάρης για το ίδιο θέμα το 1948, έγραψε για την Ελληνική Εκκλησία σε αντίθεση με τια Σλαβικές και ειδικά την Ρωσική "ότι έχουμε πάντοτε συνείδηση του οικουμενικού ή καθολικού αυτής χαρακτήρες, προσεπάθη να διατηρή έν τή πράξει την ισορροπία μετάξή της υπερεθνικής και εθνικής αποστολής, ουδέποτε θυσιάζουσα

Ανθρώπινες Ζωές, Ξεριζώνονται Οικογένειες και αναβιώνουν σκηνές, που για δεκαετίες έχει να αντιμετωπίσει η Ευρώπη και τα Βαλκάνια, η Εκκλησία γενικά και οι Δεσποτάδες ειδικά λειτουργούν και συμπεριφέρονται βέβαια με την ανοχή και την συγκατάθεση της πολιτείας, άλλως πώς να εξηγήσει κανείς τις ενέργειες αυτές όπως αυτήν του Πογωνίου που στις 7-4-92 μιλώντας στο Αριστοτέλιο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης με θέμα την Βόρεια Ηπειροκή απευθυνόμενος στο ακροατήριο που ήταν Φοιτητές Η είπε: «Κρατήστε την αναπνοή σας αν η Αλβανία δεν είναι σε θέση ποιός θα το κρίνει αυτό» να διαφυλάξει και να εφαρμόσει την συμφωνία της Κέρκυρας, της ΔΑΣΕ και του ΟΗΕ, θα στείλουμε Στρατό Ο Διηγητής στο Βήμα της 21-5-92 έγραψε ότι "τα παιδιά μας δεν πρέπει να φοβούνται τις κλαγγές των άλλων επειδή θα τους στερήσουν ο τυχόν τη "γλυκιά Ζωή" και τα φράπτι του Ζαπέιου" Ο της Κύπρου πέρνει καθαρά πολιτικές θέσεις για την Αύση του Κυπριακού Ο της Αμερικής και ο της Λαρίσης, μαλώνουν μεταξύ τους για το ποιός θα είναι στην Αύση και ποιός στην Λαμία, για να αρκεστώ σε αυτό τα λίγα σημαίνει ότι όπου τα συμφέροντα της Εκκλησίας δεν συμπίπτουν με αυτά των πολιτικών, όπωςδήποτε υπάρχει διάσταση και ρύξη μεταξύ των άκρως νοσηρών προβλεπόμενα: Αφορισμοί, συλλήλητρία, διαδηλώσεις των "πιστών" υπέρ της Εκκλησίας και κατά του Κράτους. Και αντίστροφα η εκάστοτε Κυβέρνηση που βρίσκεται στην εξουσία ανάλογα με τα κάθε φορά συμφέροντά της καλεί την Εκκλησία να σταθεί στο πλευρό της. Όπως έκανε πρόσφατα ο αντιπρόεδρος της Βουλής κύριος Κατσαρός να την κατηγορείν ότι κομματίζεται, γιατί ό ως μην κριβμάστε η Εκκλησία και συμμετάσχει και πέρνει ενεργό ρόλο στην διαμόρφωση της πολιτικής. Αφού πέρνει ενεργό ρόλο στην πολιτεύεται και αφού πολιτεύεται κομματίζεται και αφού κομματίζεται, εκτός του ότι παρεκλίνει της αποστολής της έρχεται και σε σύγκρουση και με την πολιτεία και με τους πιστούς οι οποίοι όπωςδήποτε δεν συμφωνούν να εμπλέκονται τα θρησκευτικά τους συναισθήματα και πιστεώω τους με τάν πολιτικά-πολιτευτικά προβλήματά. Η Σήμερα για όποιον παρακολουθεί έστω και μερικά τα Εκκλησιαστικά πράγματα διαπιστώνει ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία εκτός από τα δικά της προβλήματα βρίσκεται σε αντιπαράθεση σε σύγκρουση θα έλεγα με το άλλο σκέλος

Ορθόδοξους τους οποίους, όχι μόνο δεν σκέφτηκε ποτέ, αλλά και ένοιωθε πολύ άσχημα και στην σκέψη ακόμα ότι οι χώρες αυτές κατοικούνται από Ορθόδοξους.

Αυτό που δεν τόλμησε. Δεν θέλησε ή δεν μπόρεσε να κάνει η Ορθόδοξη Εκκλησία που είναι σε αρκετά σημεία πολύ πιο προοδευτική από την Καθολική: Την μακρόχρονη πρόβλεψη και την έγκαιρη επιβουλή ενόψει σχεδίου προσέγγισης την έκανε η Καθολική Εκκλησία με την Ουνία.

Αυτό λοιπόν, που δεν έκανε η Εκκλησία, να συμπαρασταθεί τους εκεί Ορθόδοξους εμφορούμενη από τον μεταλλάδοξο αντικομμουνισμό της, προσπαθεί και θέλει να το κάνει τώρα η πολιτεία. Να μπλέξει την πολιτεία σε ένα θέμα καθαρά θρησκευτικό, γεγονός που μπορεί να δημιουργήσει τεράστια προβλήματα στη διακρατικές σχέσεις με τις χώρες αυτές και γενικότερά.

Ο χριστιανισμός γενικά και η Ορθοδοξία ειδικά είναι μία από τις θρησκείες που θα μπορούσε πράγματι να αποτελέσει εγγύηση και να βοηθήσει αν όχι αποτελεσματικά, τουλάχιστο εν μέρει τον Άνθρωπο, αν είχε καταφέρει να διαλύσει τον Άνθρωπο σύμφωνα με τα ιδανικά την ηθική και τις κοινωνικές δομές που οικιοποιήθηκε. Αντί για αυτό το δύσκολο, αλλά Ανθρώπινο έργο προτίμησε τον εύκολο και αποδοτικό σε υλικό μέσο δρόμο. Και όχι μόνο συνθηκολόγησε και συμβιβάστηκε με την κοσμική εξουσία, αλλά και εκποίησε—στο σύστημα—στην κοσμική εξουσία αυτό τα ιδανικά—αυτό το κοινωνικό κεφάλαιο— που η κοινωνία των Ανθρώπων, πετραδάκι—πετραδάκι ανά τους αιώνες έχει δομήσει. Ιδανικά που συγκοτούν—συνθέτουν την πεμπτουσία του Ανθρώπου. Ενδιαφέρθηκε περισσότερο για ορισμένα δώγματα παρά για την άσκηση της αγάπης, του δικαίου και την ταπεινοφροσύνη στην καθημερινή Ζωή. Δεν κατώρθωσε—δεν θέλησε—να βάλει υπό αμφισβήτηση την κοσμική εξουσία κατά τρόπο αμείλικτο και ασταμάτητα, στα σημεία ακριβώς εκεί να όπου το σύστημα ιδιοκτησίας παραβίασε το πνεύμα αυτών των Ανθρώπινων ιδανικών που ισχυρίζεται ότι εαυγελίζεται, αντίθετα, έχει επανειλημμένα πάρει μέρος σχεδόν σε όλες τις παραβιάσεις.

Αν οι εκπρόσωποι της Εκκλησίας δεν αντιπροσώπευαν μονάχα με λόγια και στα λόγια αλλά με έργα το πνεύμα των δέκα εντολών ή του χρυσού κανόνα, θα μπορούσαν να

αντιτάξουν, ισχυρές δυνάμεις και να εμποδίσουν την παλινδρόμηση στην ειδωλολατρεία. Γιατί τίς άλλες είναι αν όχι ειδωλολατρεία αυτή που σήμερα νόστος μας βέτοιο βεβήχ βιώνουμε. Αυτήν την λατρεία της δυνάμης, της επιτυχίας και την εξουσία της αγοράς. Αν αυτό τὰ ξέφρενο φαινόμενο δεν είναι συλλογική και δυναμική μορφή ειδωλολατρείας τότε τί είναι;

Αν δεν θεοποιώσε την ιδιοκτησία, το κράτος και την εξουσία. Αν δεν ευλογοώσε τα όπλα δοξολογώσε την εξουσία και τους ισχυρούς. Αν δεν υμνώσε την βουλιμία και την απληστία τους. Αν σταματούσε να είναι το δούστρο που καλύπτει και συγκαλύπτει την κλοπή, την απάτη και το έγκλημα. Αν είχε περιοριστεί στα καθαρά θρησκευτικά της καθήκοντα. Αν δεν εγκατέλειπε το αρχικό ανθρωπιστικό περιεχόμενο της και κυρίως, αν δεν φιλοδοξώσε-είχε στο προγράμμα της να καταλάβει και την πολιτική εξουσία. Αν για τον σκοπό αυτό δεν συμμαχώσε με την ολιγαρχία του πλούτου για να έχει και αυτή το δικό της μερίδιο στην πολιτική εξουσία. Αν φρόντιζε και για το ποίμνιο όπως φρόντιζε για τον εαυτό της. Για τα επίγεια προβλήματα του Κλήρου. Αν δεν έκανε τόσο μεγάλη παρέμβαση στην ζωή των πιστών, γεγονός που θα τους επέτρεπε να ζήσουν έξω αυτήν την φτώχη και μίζερη επιγεια ζωή που τους χειροεπιβάλλει το υπάρχων σήμερα σύστημα παραγωγής και διανομής. Αν δεν είχε οικιοποιηθεί ταύτιση την κοσμοθεωρία της με τα Ανθρώπινα ιδανικά, την ηθική και τους θείους που η κοινωνία των Ανθρώπων διαμόρφωσε στο διάβα της μακράωνης ιστορικής πορείας της με τον εαυτό της. Συσχετισμός και ταύτιση που εμποδίζει την κριτική σκέψη και εξασθένηση της νόησης. Αν προετοίμαζε τους πιστούς της για την ζωή και όχι για τον θάνατο όπως κάνει τώρα. Και βασικότεο αν τολμώσε από μόνη της να χωρίσει. Να αποδευρευθεί από το κράτος.

Κοινή και πλατιά διαδεδομένη είναι η πεποίθηση ότι όπου και αν γυρίσει το βλέμα του ο πολίτης πηγώνεται. "Το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι" διδάσκει η λαϊκή σοφία. Η διάβρωση του κοινωνικού ιστού έχει τις ρίζες της βασικά και κύρια στην αυνέπεια και την άνοη αναξιοπιστία του κορμού της λεγόμενης πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας μέσα στην οποία συγκαταλαμβάνεται και η ηγεσία της Εκκλησίας. Βέβαια δεν ισχύει για όλους χροιά. Το άσχημο όμως είναι ότι εκείνοι που παίρνουν τον

κύριο και καθοριστικό ρόλο είναι τώσιν, ώστε να δίνουν την εντύπωση ότι αποδυναμώνουν και βάζουν στο περιθώριο όσους ακόμα εξακολουθούν να αντιστέκονται στην ολική ολοκλήρωση των ταπεινών συμφερόντων τους.

Η εποχή μας απαιτεί από την Εκκλησία να επανέλθει και να εφαρμόσει στην πράξη το Ανθρώπο-κοινωνικό δογμα περιεχόμενο, που οικιοποιήθηκε και που δεν είναι άλλο παρά το δίκαιο και η αγάπη. Η αλληλεγγύη και η προτομω αλληλοβοήθεια. Η κατανόηση της αλληλεξάρτησης, κατανόηση και ηταμοίβια εκτίμηση των Ανθρώπων. Η ενότητα των Ανθρώπων όπου Γής. Αποροπ εν ονομαζομενος οπτα ομγος στο ομγος Αξίες και αρχές που συνθέτουν-συγκροτούν τον εννοκ Ανθρωπο. Αξίες και αρχές που όταν χωρίσει η Εκκλησία από το κράτος και λείψουν οι λόγοι για τους οποίους καταπατούνται ή σταματούν από την πλευρά της Εκκλησία η η αν ακούφιση των πιστών θα είναι πέρφοστια. Και θα είναι τέρφοστια γιατί ν' αμέσως μετά τον χωρισμό-την αλλοση αποτάτηση-η ίδια η Εκκλησία, Ελεύθερη και απαλλαγμένη από τις πολιτικό-οικονομικές βλέψεις και τον οπτα κερδοσκοπικό προσανατολισμό, θα διαπιστώσει το πιστός ομ περισσώτερο δίκαιο, ταπεινοφροσύνη και αδερφική βοοση αγάπη. Και το βασικότερο θα μπορούσαν οι πιστοί να είναι ενωμένοι σε ομιά σταθερή άρνηση της πολλαπλής και ομ ποικιλώμορφης Εκκλησιαστικής ειδωλολατρίας.

Και οι δύο βασικοί κλάδοι του χριστιανισμού στα βασική και κύρια σημεία των επιδιώξεών τους συμφωνούν και ενεργούν κατά τον ίδιο και απρόσβαλο τρόπο. Υπάρχουν όμως και αρκετά σημεία δευτερεύοντα βέβαια που διαφέρουν. Σημεία που χαρακτηρίζουν και προσδιορίζουν τον ξεχωριστό τρόπο λειτουργίας του κάθε κλάδου σε ο,τι αφορά την Δημοκρατικότητα, την εξυπηρέτηση των πιστών στα καθημερινά του προβλήματα και τον τρόπο λύσης τους.

Το ίδιο ισχύει και για τις ευθύνες που βαρύνει τον κάθε κλάδο χωριστά σε ο,τι έχει σχέση με το κόστος που πλήρωσε η κοινωνία των Ανθρώπων από τον τρόπο που ο κάθε κλάδος λειτούργησε.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία σε αντίθεση με την Καθολική -με εξαίρεση και την δική της οικουμένικότητα- δεν έχει τις ίδιες ευθύνες που έχει η Καθολική απέναντι στους πιστούς της και ούτε βαρύνεται με πράξεις και εγκλήματα: Όπως οι Σταυροφορίες που στο όνομα του

Βέβαια και η Ορθόδοξη Εκκλησία, παρά την δημοκρατικότητα και το Ανθρωπινότερο στην συμπεριφορά δεν σημαίνει ότι σαν δόγμα και αυτή δεν έχει τα δικά της σχήμα και τρωτά: Διατηρεί την δικουμένηκότητά της και την στοχοπροσώλωση στην στενή και άρηκτη συνεργασία με την εξουσία και στον ορίζοντα και την πολιτική σε εξουσία μεταχειρίζεται και αυτή τον Ανθρώπινο εχθρό αντικείμενο παρ'όλο που γνωρίζει ότι η ψυχή του είναι το Ανθρώπου. Αυτός ο μοναδικός πυρήνας του κάθε ατόμου, ποτέ δεν μπορεί να συλληφθεί και να περιγραφεί με οποιαδήποτε πληρότητα. Και αυτή η ψυχολογία. Η Επιστήμη που κατανόησε εχθρή καταγίνεται με την έρευνα της ψυχής, δεν μπορεί να μας την περιγράψει με πληρότητα και γνώση την ψυχή του Ανθρώπινη ύπαρξη. Γι αυτό και ο πραγματικός σκοπός της ψυχολογίας προκειμένου να προσεγγίσει τον Ανθρώπο είναι το αρνητικό. Να βγάλει τις παραμορφώσεις και τις ψευδαισθήσεις, που στα οργανωμένα συμφέροντα μέσω των υγιειδολογικών και κατασταλτικών κοινωνικών μηχανισμών έχει διαστρέψει την φύση του και όχι ο θετικός. Να προσδιορίσει δηλαδή, πως σκέπτεται και λειτουργεί και γιατί σκέπτεται και λειτουργεί έτσι και όχι αλλιώς ο Ανθρώπος.

Ενα από τα μέσα που χρησιμοποιεί η θρησκεία, σε συνεργασία πάντα με το σώστημα είναι να μεγενθύνει την δύναμη και την δικαιοδοσία του Θεού και να σμικρύνει την ύπαρξη και τις δυνατότητες του Ανθρώπου. Όσο πιο γρήγορος γίνεται ο Θεός, τόσο πιο ατελής γίνεται ο Ανθρώπος. Δεν τον αφήνει να λειτουργήσει Ανθρώπινα. Να χρησιμοποιήσει στο σύνολο τις δυνάμεις που κλείνει μέσα του. Να μάθει να τις χρησιμοποιεί. Να νοιώσει ως μεγάλος, ικανός και χρήσιμος από μόνος του. Να πείσει να πείσει και να συμπεφέρεται σαν προβληματικό παιδί σε καθεστώς πρόνοιας και επιτήρησης.

Αυτός ο μηχανισμός προβολής είναι ο ίδιος μηχανισμός που κάνει τους Ανθρώπους να αποδίδουν στους ηγέτες και στα πιο ανάνθρωπα συστήματα ιδιότητες υπέρμετρης σοφίας και καλοσύνης. Με τον μηχανισμό αυτό καλλιεργείται η συστηματική η εξάρτηση, η πτώση, ο μηδενισμός του Ανθρώπου, μα και η αποξένωση από τον εαυτό του. Η ορθόδοξη υποδομή του στην εξουσία και η αντιπαράθεση με τον εαυτό του, έστω και αν αυτό έγινε με το πρόσχημα της λατρείας του Θεού!

στα πόδια του άνδρα, από τον οποίο κατά την νύκτα λαμβάνει
Εκκλησία "κατάγεται".

Στην προσπάθειά της αυτή η θρησκεία ξεχνά ποιος ο Θεός
δεν είναι σύμβολο ισχύος επιπέτου Ανθρώπου, αλλά σύμβολο
των δυνάμεων του ίδιου του Ανθρώπου. Ξεχνά ότι η ελευθερία,
η αγάπη προς τον πλησίον και η αλήθεια είναι
κανόνες και οριζαντικά Ζωής. Ότι η λογική και η ελευθερία
είναι έννοιες αλληλοξαρτώμενες και ορτούν να πάψει ο
Ανθρώπος να τρέφει την αυταπάτη ενός προστάτη-πατέρα
πρέπει να μορφωθεί. Το αδιόξεχνά ότι ο στόχος του Ιουδαίου
Ανθρώπου, στην Ανθρωπιστική θρησκεία είναι η ανάπτυξη
των δυνάμεών του στο ανώτατο βαθμό και όχι η αδυναμία
και η υποταγή του. Ότι η αρετή αποτελεί αυτοπραγμάτωση
και όχι υπακοή. Η πίστη που τόσο την επικαλείται, είναι
η βεβαιότητα της πεποίθησης που βασίζεται στην εμπειρία
της σκέψης και του αισθήματος του ατόμου και όχι στην
τυφή συγκράτηση του σε προτάσεις και προτροπές, που
αποδίδονται σε αυτούς που τις υποβάλλουν. Η επικρατούσα
διάθεση στην Δημοκρατική θρησκεία είναι διάθεση
χαράς, ενώ η επικρατούσα στην εξουσιαστική είναι
θλίψη και αισθήματος ενοχής. Και πώς να μην είναι
διάθεση θλίψης και απογοήτευσης όταν διαπιστώνει
το μόνη βασική αρετή της θρησκείας είναι η Ακριτή
Υπακοή και η Υποταγή και ότι η βασικότερη Αμαρτία
η Ανυπακοή και η γνώση.

Εδώ και δυό χιλιάδες χρόνια, δεν έχει επιτέλους
πειστεί η Εκκλησία, ότι τα προβλήματα της Ζωής
όσο μικρά και λίγα και αν είναι, δεν λύνονται
με προσευχές και υποευχές. Με νηστείες,
παραλήψεις και μετάνοιες και τοις
κρατώντας τον Ανθρώπο και κυρίως την γυναίκα
σε παιδική ηλικία από την άποψη της κρίσης
διαπράττει το πιο μεγάλο και απάνθρωπο
έγκλημα; Πότε επιτέλους θα σταματήσει να
μπάνει εμπόδιο στην φυσιολογική ανάπτυξη του
Ανθρώπου; Ως ποτε θα του στερεί την λίγη
χαρά από την μικρή και ταλαίπωρη Ζωή,
που του επιβλήσει το σημερινό
σύστημα Ζωής; Πότε επιτέλους θα αποφασίσει
να στηρίξει σε αυτούς που θέλουν και πιστεύουν
και όχι στους τυφλούς χριστιανούς των
τριών ημερών; Πότε θα εγκαταλείψει το
δύσγλυμα "πίστευε και μην ερεύνα" και στην
θέση του να βάλει το Ερεύνα πρώτα και
μόνο όταν πιστείς για την ορθότητα και
νοιώσεις την ανάγκη να γίνεις οπαδός της και
θέλεις να αγωνιστείς για τον Χριστό τότε και
μόνο τότε ο...

θέλει μικρούς δειλούς και εξαρτημένους και δίνει σαν εθ
 πρότυπο Ζωής τον Άγιο. Το Άγιο που στην πράξη τ
 σημαίνει: Στέρεση, στασιμότητα και εμαρασμό, σε μι
 που η Επιστήμη και η Τεχνολογία τρέχουν με ελιγγυώδη
 ταχύτητες. Σε μι
 στιγμή που ο Άνθρωπος, ο κάθε Άνθρωπος πρέπει να έχει
 πλάγια συνείδηση των καιρών και των πράξεών του και
 τις κεραίες αναπεταμένες σε όλα τα σημεία που ορίζοντά.

Συνιστώντας-κηρώνοντας-την Αγιοσύνη, εκτός του πο
 παραγνωρίζει το περιεχόμενο και την δημιουργία του σώ
 Ανθρώπου, τις αξίες, τις ευθύνες και τα δικαιώματα
 του, δείχνει και την αυνέπεια της Εκκλησίας, ανάμεσα
 λόγια και τα έργα. Δεν επιτρέπει στον Άνθρωπο γενικά και
 στον απλό Άνθρωπο ειδικά να δώσει τα του θεού τώ
 και τα της Ζωής στην Ζωή, να εμπνεύσει στη ζωή του
 το Καλό και άγια η Αγιοσύνη. Στην πράξη όμως ση
 παράτηση από την Ζωή. Σημαίνει εγκατάλειψη και
 ασκητισμό και η Ζωή προποθέτει δράση και
 δημιουργία. Προϊποθέτει ευθύνες και προσφορά. Η Εκκλησία
 δεν επιτρέπει στον Άνθρωπο να κάνει πράξη αυτή που
 κάποιος απλώς Ιερέας είπει εκεί να τα περίφημο-και
 ανεπανόληπτο δυστυχώς από την ηγεσία της
 Εκκλησίας "Καλώς είναι κήρη μου, ο αγιασμός για τα
 ποντίκια, αλλά για να είσαι σύγουρη πάρε και μια
 γάτα". Και το βασικότερο δεν επιτρέπει να γίνει
 αγώνας ανάμεσα στην πίστη και την γνώση. Ακριβώς
 αυτόν τον λόγο: Να μην γίνει ο αγώνας ανάμεσα στην
 πίστη και την γνώση και αντιληφθούν κάποτε οι
 της τυφλής και άκριτης πίστης της αυνέπειες της
 της στενής σύνδεσης και αλληλεξάρτησης
 επικυριαρχία της Εκκλησίας, που δεν αναθεωρείται
 ανακαλείται ως προς το περιεχόμενο, όπως συμβαίνει με
 την παιδεία όταν συμβεί να γίνει, λόγω συγκυρίας
 μεγαλύτερο βήμα σε σχέση με αυτά που έπρεπε-την
 παιδεία με την θρησκεία: Υπουργείο Παιδείας και
 θρησκευμάτων. Πάντρεψαν όχι μόνο δύο διαφορετικά
 πράγματα-φύλα όπως συμβαίνει στον γάμο, αλλά
 διαμετρικά αντίθετα και αλληλοσυγκρουόμενα
 πράγματα.

Εδώ και 15-16 Αιώνες δεν σταμάτησε να εχει στον χ
 ορίζοντα την πολιτική εξουσία και την επικράτηση
 πνεύματος μέσω και μέσω της βίας-Πάπας Γ' Ιούλιος
 και να καλλιεργεί τον άκρατο και άκριτο φανατισμό. Ποτέ

δεν σταμάτησε να διεκδικεί περισσότερα από όσα της ελάτθ ανήκουν, τόσο στην ζωή, αλλά τόσο και στην ιστορία. Γιατί αν η Εκκλησία έδωσε μερικά στοιχεία της θύματα στην νουθε κρεμάλα τους οποίους συγχρόνως αντί για αγάσματα και οι από αυτά είναι γεμάτες οι πλατείες-τους έκανε εικόνες και τους προσκυνάει. Αιώνες τώρα ο λαός. Η Εκκλησία δεν πρέπει να ξεχνάει στην ο λαός ο επώνυμος και ανώνυμος λαός. Ο αληθής λαός. Αυτός που δεν έχει τους λόγους που υπ είχε η αρχουσα τάξη και η Εκκλησία να επενδύσει τον

ιδιαίτερα συμφύροντα σαν αυτά που επενδύει και προσδοκεί από τους αγώνες η αρχουσα τάξη και το κλήρος, εκτός από Α. Λευτεριά, Δημοκρατία και δίκαιο, έχει ιδώσει εκατοντάδες χιλιάδες θύματα σε Εθνικούς, κοινωνικούς και παγκόσμιους πολέμους για τους οποίους πολέμους και η ίδια έχει νοθε βάλει το χεράκι της προκειμένου να τα εξασφαλίσει τον

Η θρησκεία συνεργώς και πρωτεργάτης στην συγκράτηση του ιδιοκτησιακού συστήματος όταν αυτό διαμορφώνονταν η ιδιοκτησιακό μέσω της κλοπής της απάτης και του μισογυναικισμού. Για να την απηρέξει οχθρό τον επέτρεψε τον μισογυναικισμό για την συγκράτηση του συστήματος ιδιοκτησίας, αλλά και τον μισοθρήνησε με θείκη-θρησκευτική εγκλημα: Ο Κύριος σκότωσε τον Αβελ. Όταν το σύστημα θέλησε να πειθαρχήσει τους ληστευμένους Προκειμένου να δεχθούν να θυσιάσουν. Ε ο, τι έχουν και να υπομένουν την αλλοτρίωση, τον μισογυναικισμό, καταναγκασμό και την κακομεταχείριση έκανε στην θυσία του Αβραάμ, λέγοντας με τον τρόπο αυτό προς τους κοινούς θνητούς ότι ο Εκλεκτός του Θεού θυσιάσει το μονάκριβο παιδί του και εσείς δεν δέχεστε να θυσιάσετε λίγο χρυσό και μερικά μικροπράγματα; Και όταν καθορώς της φυτ του ιδιοκτησίας, μπήκε πιά στην εμπορική του φάση και το απη χρειάστηκε να δικαιολογηθεί η απάτη, έβαλε την Μητέρα του Ιακώβ να εξαπατήσει τον άνδρα της Ισαάκ με το δέρμα της κατσίκας. Και όταν αργότερα το σύστημα η πλεονηχία να χρειάστηκε-ήθελε-να εκμεταλλευτεί το γυναικείο σώμα, γενικά και μέσω της πορνείας ειδικά περιέργασε εις στους ψαλμούς με κάθε λεπτομέρεια τις απολαύσεις που θα προσφέρουν οι καμπύλες του γυναικείου σώματος. στα γράφη

Βέβαια αργότερα όταν πιά το ιδιοκτησιακό σύστημα οδ είχε κάνει τις απαραίτητες δομές και όλα αυτά που έβαλε κατόρθωσε-συγκέντρωσε μέσω της κλοπής, της απάτης και του του εγκλήματος τα κατοχείρωσε Νομικά, η Εκκλησία σταμάτησε ευλόγησε και τα περιέβαλε και με την δική της δύναμη τον

της "ηθική" υπόσταση. Όταν όμως διαπίστωσε ότι το κακό έχει παραχίψει μέσω των δέκα εντολών προσπάθησε να απαλλάξει κάπως την δράση τους με το ού κλέψεις, ού φονεύσεις κλπ, κλπ.

Ακόμα και στο θέμα του "προπατορικού αμαρτήματος" και την σωτηρία δια της χάριτος που τόσο την επικαλείται δεν τα προβλέπει η Αγία Γραφή. Κατά την Αγία Γραφή ο Θεός δεν Επεμβαίνει στην Ζωή του Ανθρώπου. Στην κοινή διαθήκη αυτό το βασικό για την Ζωή του Ανθρώπου στοιχείο όπως είναι η ανεξαρτησία και η ελευθερία αφαιρέθηκαν. Ενώ διατηρούνται όλα όσα έρχονται στα μέτρα της Χριστιανοσύνης, τα οποία και εναρμόνισε και προσαρμοσε και στα μέτρα του συστήματος. Ενήργησε και στο θέμα αυτό όπως εκανε με τα Ανθρώπινα ιδανικά, την ηθική και τις κοινωνικές δομές που με τόσους κόπους και θυσίες δόμησε επί αιώνες η κοινωνία των Ανθρώπων.

Αναμφισβήτητα η ορθόδοξη και η Καθολική Εκκλησία στηρίζονται στο ίδιο δόγμα. Και ονομάζονται και οι δύο Καθολικές γιατί έχουν σαν σκοπό να περιλάβουν στους κόλπους των ολόκληρο το Ανθρώπινο γένος. Γά λόγους πρωτοκαθεδρίας όμως και η μία και η άλλη ανακάλυψαν ότι το Άγιο πνεύμα, δεν εκπορεύεται και για τις δύο από τον ίδιο χώρο και κατά τον ίδιο τρόπο.

Οι θρησκείες γενικά και η χριστιανική ειδικά δεν είναι άμοιροι ευθυνών για την σημερινή κατάσταση του Ανθρώπινου γένους. Και η πιο μεγάλη και ασυγχώρητη ευθύνη είναι ότι ενώ πέρα από την μεταφυσική και θεοκρατική αντίληψη του κόσμου, μέσω της οικιοποίησης των εκγύσμιων δεδομένων της Ζωής έχει διαμορφώσει μία θεωρία παρμένει από την πραγματικότητα της Ζωής. Θεωρία την οποία ενώ κηρύττει-χρησιμοποιεί απευθυνόμενη στους πιστούς της, δεν την εφαρμόζει ούτε η ίδια μα ούτε και συμβάλλει για την εφαρμογή της στην Ζωή.

Η θρησκεία κηρύττοντας την υπομονή, την υπακοή, και υποταγή θεχνά ή δεν θέλει να αναγνωρίσει ότι πριν από την πτώση του Αδάμ. Πριν δηλαδή ο Ανθρώπος αποκτήσει λογικά και επίγνωση του εαυτού του Ζούσε σε πλήρη αρμονία με την φύση. "Ήσαν και οι δύο γυμνοί, ο Αδάμ και η Γυνή αυτού και ούκ νυχίνοντω" Ήταν θα έλεγε κανείς χωρισμένοι ο ένας από την άλλο, αλλά δεν είχαν επίγνωση αυτής της κατάστασης. Έτσι με αυτήν την πρώτη, πράξη ανυπακοής που αποτελεί και την απαρχή της Ανθρώπινης

Ελευθερίας "ανοίγει τα μύτια του" ο Άνθρωπος. Γνωρίζει και κρίνει-συγκρίνει-το καλό και το κακό. Έχει πιάσει επίγνωση του εαυτού του και του συνανθρώπου του. Έτσι άρχισε η Άνθρωπινη ιστορία. Συνέπεια αυτής της ανυπακοής είναι η αρχή της εχθρας και ο αγώνας ανάμεσα στον Άνθρωπο και το Θεό. Του ζωώδους εαυτού του.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι η πρώτη πράξη Ελευθερίας του Άνθρώπου, είναι πράξη ανυπακοής, προς τον ίδιο τον Θεό. Με την πράξη του βαυτίζο Άνθρωπος ξεπερνά την αρχική του κατάσταση με την φύση. Αποκτά επίγνωση του εαυτού του και του γείτονά του. Παράλληλα όμως διαπίστωσε και την αποξενωσή τους. Στην ιστορική του πορεία ο Άνθρωπος δημιούργησε τον εαυτό του.

Ο Άνθρωπος πρέπει να νιώσει τον εαυτό του ξενοκόσμο. Αποξενωμένο από τον εαυτό του και τη φύση, για να είναι ικανός να γίνει καλύτερα με τον εαυτό του. Με τον συνάνθρωπο του και με την φύση. Πρέπει να νοιώσει το χάσμα ανάμεσα στον εαυτό του σαν υποκείμενο και τον πτοκόσμο σαν αντικείμενο. Σαν προίπιθεση που θα του κλειδο επιτρέψει να ξεπεράσει το χάσμα. Ο ορατός κόσμος να το πετύχει αυτό έπρεπε να καταφύγει στην πρώτη ανυπακοή που αποτέλεσε και την πρώτη πράξη ελευθερίας, καθώς και την αρχή της Άνθρωπινης ιστορίας. Η ανυπακοή αυτή είναι που του επιτρέπει να αναπτύχεται. Να εξελιχθεί και να προβάλλει στο προσκήνιο. Με την πράξη του αυτή. Αυτοπροσδιορίζεται. Αναπτύσσει την λογική. Καταδικάζει και καταπολεμά την εχθρα και τον φθόνο, ενώ παράλληλα αναπτύσσει την ικανότητα να αγαπά και να αποδέχεται την αλληλεξάρτηση σαν απαραίτητο στοιχείο της ζωής.

Με εργαλείο την λογική, την αλληλεξάρτηση και την αγάπη. Δημιουργεί-πλάθει-τον εαυτό του στην ιστορική του επιλεκτική πορεία, που άρχισε με την πρώτη του πράξη Ελευθερίας, που ήταν πράξη ανυπακοής. Έμαθε να σκέφτεται "όχι".

Ο ρόλος του Θεού, στην ιστορία ακόμα και με το πνεύμα της παλιάς Διαθήκης, που βασική της αρχή ήταν η εξουσιαστική περιορίζεται στο να ιστάται τους απεσταλμένους του. Τους Προφήτες. Δεν επεμβαίνει στην ιστορική του γίγνεσθαι με κάποια πράξη χάρις κλπ. Δεν αλλάζει την φύση του Άνθρώπου. Δεν αλλάζει την καρδιά του. Εδώ ακριβώς βρίσκεται η μεγάλη και βασική διαφορά

ανάμεσα στην Προφητική και την Χριστιανική έννοια της Σωτηρίας.

Ο Άνθρωπος είναι ελεύθερος για να δράσει. Αυτός θα βάλει αποφασίσει ανάμεσα στην ευλογία και την κατάρα. Την Ζωή ή τον θάνατο. Ο Θεός ελπίζει πως ο Άνθρωπος θα διαλέξει την Ζωή. Ο ίδιος ο Θεός δεν επεμβαίνει να τον σώσει με μιιά πράξη σωτηρίας, όπως λαθεμένα την ερμήνευδεν και την προβάλλει η χριστιανική κήρυξη ως υπολογισμένο. Και οι Πατέρες της Εκκλησίας, κανένα και αυτοί από αυτά που, κανένα και οι υποπαδοί του Μάρξ, όταν καιρό που τέχνηναν εξουσία Πήρανα και ερμήνευσαν τον Μάρξ, ή μέρος του Μάρξ όπως κάθε φορά τους βόλευε ή και σώφερνε. Εχόντα ριζοσπά

Οπως ο Μάρξ, δεν γράφει πουθενά οτι η Σοσιαλιστική Επανάσταση, θα γίνει σε μιιά προκαπιταλιστική χώρα. Μιιά χώρα με φεουδαρχική δομή και σχέσεις παραγωγής ή γύρω υποχρεωτική και βίαιη κολεκτιβοποίηση των αγροτών, αλλά όπως και το τραγούδι που απευθύνεται στον αγρότη λέει: "Αγρότη που σκύβεις Αιώνια κουνήσου, δικιά σου είναι η τάρτα πιά η Γή" Αν πράγματι μετά την Οκτωβριανή την Επανάσταση, δινόταν η Γή στους αγρότες, άλλη θα ήταν η επ

πορεία της Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Εχόντα ριζοσπά

Οι ίδιοι καναν και οι Πατέρες της Εκκλησίας με την Παλιά Διαθήκη, που η λέξη "Αμάρτημα" δεν υπάρχει πουθενά μα πουθενά. Το ίδιο δεν υπάρχει και η λέξη οτι ο Θεός διώ της χάριτες μέσω των καλών πράξεων θα σώσει τον Άνθρωπο. Οπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, έτσι και στην ερμηνεία των θεμάτων αυτών να τον ερωτά, υπολογιστούν παραποίησαν, τροποποίησαν ή και αλλοίωσαν την πραγματική έννοια του κειμένου. Εχόντα ριζοσπά

— Στον τρόπο όμως ερμηνείας και εφαρμογής ρέει την Παλιά Διαθήκη από τους Πατέρες και τους "Μαρξιστές" του υπάρχει η διαφορά οτι οι Μαρξιστές έπεσαν σε εβδομήντα ή να νατ χρόνια, θα μας πούν οι σημερινοί "Πατέρες" ενόσον να αυτοί. Πράγματι έπεσαν σε (71) χρόνια. Επεσαν όμως νατ γιατί μαζί με την τέτοια ερμηνεία του Μαρξισμού έδρασκαώσαν και την πολιτικό-οικονομική εξουσία. Ενώ η Εκκλησία την πολιτικό-οικονομική εξουσία εδωκε και δωρόλο χιλιάδες χρόνια με ελάχιστες εξαίρεσεις ώμεσης εξουσίας— την ασκεί παρασκηνακά. Εχόντα ριζοσπά

Αν και οι Πατέρες της Εκκλησίας πόντησαν κήποιόνται για την πολιτικό-οικονομική εξουσία κατάρθωναν κήποτε ναυλοποιήσουν τον μακρά ώνο ώνειρά οτους να την ασκήσουν

ανταγωνισμό. Και επειδή στις περιπτώσεις αυτές χάνεται το μέτρο και μαζί του και η ουσία, χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Η ερώτηση είναι: ποια είναι η ουσία της μακροπρόθεσμης προοπτικής; Η ουσία της μακροπρόθεσμης προοπτικής είναι ένα είδος "φανταστικής ψευδολογίας". Μια μορφή υστερίας του κώθου δόγματος, που χαρακτηρίζεται σαν ιδιόμορφο. Χρειάζεται πειδικό ταλέντο να πιστεύει κανείς τα ίδια που τα λέει ψέματα. Και το πετυχαίνουν αυτό γιατί "τίποτε δεν χειρότερο είναι τόσο πιστικό αποτέλεσμα, όσο ένα ψέμα που τονόμ από εφευρίσκει κανείς και το πιστεύει ο ίδιος ή και μιάρνο κακή πρόβλεψη και πρόθεση ακόμα που πιστεύει κανείς στην ορθότητα της".

Η θρησκευτική ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια κριτικά παραδείγματα αποδοχής "φανταστικής ψευδολογίας". Σε να ολόκληρη την μακροπρόθεσμη διαπώλη της δεν έλλειψαν τα πονέ μεγάλα και τα μικρά ψέματα. Αυτά συνυπάρχουν-ταυτίζονται με μιά φόρμα, που είναι πολύ σε χρήση στον Εκκλησιαστικό χώρο. Και συμβαίνει αυτό γιατί η αλήθεια έχει μιά ουσία αναντικατάστατη ιδιότητα: Όταν είναι μισή είναι ολόκληρο ψέμα. Το ίδιο ισχύει και με το δικαιο, την λυτεριά και την Δημοκρατία.

Οι εικασίες σχεδόν Αιώνες που διαρκεί ο ακήρυκτος κοβί πόλεμος, από αυτά τα φανταστικά ψέματα. Η τροφδοτήθηκε, διατηρείται και συνεχίζει και αν δεν ολόκληρο καθί συν-αποφασί συν-με πρόθεση να τα ξεπεράσουν δεν είναι μακριά η μέρα, που θα έρθουν τα χειρότερα. Και θα μας έρθουν τα χειρότερα γιατί όπως φορές του γ Πατέρες κώθισαν δεν πρωτοτύπησαν σε τίποτα, τι αφορά την αναζήτηση της λύσης του προβλήματος. Και δεν ηρώτων πρωτοτυπών- παρά τις πολλές οικουμενικές συναντήσεις- γιατί το κώθου δόγμα έχει ένα δικό του τμήμα ούστημα αναφοράς ανεξάρτητα από το άλλο, που αντί να τρέφει αποφορτίσει και να συγκλίνει αναπαράγει με τον ίδιο τρόπο την διατήρηση και την συνέχιση της εν δυνάμει διασπάσης. Σκιαμαχούν με την Σκυιά τους κώθου φόρμα που κώθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και η κώθου μιά θέλει-προσπαθεί-σε βάρος της άλλης να τινάξει στον αέρα τις μέχρι τότε συμφωνίες. Η λύση του προβλήματος δεν πρέπει να μπει ποιάς θα προσχώρησε σε ποιάς. Και ποιάς θα υπηρετεί ποιάς. Η λύση του προβλήματος δεν πρέπει να μείνει στην κρίση του ενός. Και του δυο-άλοι-πρέπει να βε

εχουν λόγος αρκεί να προσέλθουν στο τραπέζι των συζητήσεων διαπραγματεύσεων με ειλικρίνεια και αποφασισμένοι να το βρουν καλώς. Και μια που θα καθίσουν—όταν κάποτε αποφασίσουν—καλά θα κάνουν να πώσουν να επιμένουν—πιστεύουν πως τα δόγματα είτε βασίζονται στην Αποκάλυψη είτε στην δύναμη της λογικής, δεν υπόκεινται στο κριτήριο της αλήθειας, δε

Και υπόκειται στο κριτήριο της αλήθειας γιατί η οδός ύπρασξη μίας οδοίας δεν σημαίνει με κανέναν τρόπο το τέλος από μόνη της τεινάω "αληθινή". Να πειστούν ότι η οδός αν είναι αναζήτηση και αγώνας για την ανεύρεση της Αλήθειας φα και του Δικαίου σαν τις πύλα βασικές αρετές και όλη η υποχρεώσεις του Ανθρώπου, αφήκει στην Επιστήμη και όχι στην αποκάλυψη. Το πλάσμα του ενοσίου ή του ενοσίου

Αν δεχθούμε ότι με τον πόρο πόλεμος εννοούμε την ποσοτική σύγκρουση μεταξύ "νομικών" προσώπων αναγνωρισμένων από το Διεθνές Δίκαιο σημαίνει ότι με τον ποσοτικό πόρο πόλεμου θεωρούνται μόνο τα κράτη και όχι οι πολίτες.

Δύο βασικά κίνητρα οδηγούν συνήθως στον πόλεμο. Η ελαφρολαϊκή αφαρπαγή συσσωρευμένου πλούτου—η επιβολή φόρου υποτέλειας και η προσπάθεια των λαών για εθνική ο.τ. ο.μ. ανεξαρτησία. Τα κίνητρα αυτά δέσποζαν ως τις αρχές του 18ου Αιώνα. Στους πολέμους αυτούς συμπλέκονται και οι θρησκευτικές—με τις εθνικές—προσπάθειες για απόκρουση των αλλοθρησκικών ή και η υπεράσπιση της χριστιανοσύνης. Μαζί και οι κοινωνικοί αγώνες στην εποχή εκείνη είχαν υποδομή περιβληθεί την θρησκευτική αίρεση. Αν έγινε αυτό είναι γιατί η Εκκλησία είχε μωραστεί την πολιτική εξουσία με την Φεουδαρχία ή και σε πολλές περιπτώσεις είχε και το επάνω χέρι σε θέματα καθοριστικής σημασίας. Το ποσοτικό

Από ό,τι φαίνεται ουρίζεις της ποσοτικής πολιτικής. Η πολιτική του πόλεμου χρίζεται μέσα στον τρόπο που η θρησκεία λειτουργεί και τον τρόπο που αυτή χειρίζεται τα πράγματα αντί να αποφορτίσει τους λόγους που κείθενε ποσώς μπορεί να οδηγήσουν στην σύγκρουση τους κυοφορεί.

Η Ελλάδα που εκφράζει την Ορθοδοξία. Που αποτελεί το κέντρο της Ορθοδοξίας, δεν πρέπει να παύσει να ευχαριστεί. Να ειχαν πρόβλεψει ότι αυτός ο σταχάλινος ο.μ. χωρίς αρχές αντικομμουνισμού, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Στον ένα ή στον άλλο βαθμό θα έβλαπτε τελικά. Και το κακό γίνεται ακόμα πιο μεγάλο αν το συνδυάσει κανείς με τον ισχυρισμό που πρόβαλε η Εκκλησία όλα αυτά τα δεκαετήματα ένα χρόνο ότι "γνώριζε" πως το καθεστώς αυτό

δεν το "ευλογεί το θεός" γιατί αφού υπήρχε η προβλεψή δεν έκανε την αντίστοιχη υπομονή και να περιμένει αντί να εξωθήσει τα πράγματα στα όκτρα, με αποτέλεσμα να ενταθεί η πάντα σοβούσα και έρπουσα ουνία; Μα και στο εσωτερικό της χώρας τους είχε διαγράψει τους κομμουνιστές με εκείνα τα γεμάτα μισαλλοδοξία κηρύγματα και ορισμούς, με από κοφύφωμα ο Ιερώνυμος Αρχιεπίσκοπος της χούντας.

Πρώτα οξύνουμε τις σχέσεις μας με τους λαούς στους οποίους συγγενεύουμε και ύστερα διαπιστώνουμε ότι αυτή η άξυνση-αυτή η απομόνωση-δεν μας βολεύει. Όλα αυτά δεν συνιστούν κανενός είδους "πολιτική" η οποία απαιτεί προγραμματισμό, επιτελικότητα, Νηφαλιότητα, Σύνεση και διορατικότητα, ενόραση-όραμα.

Αυτό που συμβαίνει σήμερα στον Βαλκανικό χώρο και ειδικά στην Γιουγκοσλαβία. Το καμμάτιασμα της περιοχής σε μικρές κρατικές οντότητες. Μικρότερες από αυτές που υπήρχαν πριν έχει σαν σκοπό να πάρουν όλοι από ένα κομμάτι έτσι που να αποκτήσουν προγεφυρώματα και επιρροές, πολιτικές και θρησκευτικές. Το ίδιο συμβαίνει και στην Σοβ. Ένωση. Και με την ίδια εξέλιξη απειλείται και η Κεντρική Ευρώπη. Είναι θα έλεγε κανείς μια κοινή προσπάθεια που την ευναιεί η Δύση στο σύνολό της.

Ο Χριστιανικός Κόσμος και ειδικά οι Ευρωπαίοι λαοί, αυτήν την έντεχνα προκατασκευασμένη διαφορά την πλήρωσαν πολύ. Μα πάρα πολύ ακριβά. Εκατοντάδες χιλιάδες είναι τα Ανθρώπινα κουφάρια που είναι σπαρμένα στα πέρατα του κόσμου, για του Χριστού την πίστη την Αγία-μπαζαχτιά-απο αφορμή και αιτία αυτήν την "διαφορά".

Όμως τί γέγονε, γέγονε. Σήμερα αντικρίζουμε το ίδιο πρόβλημα κυρίως τώρα που πέρα από όλα τα άλλα προέκυψε και αυτή η προσπάθεια προσηλυτισμού των Οθροδόξων χριστιανών κυρίως στον πρώην σοσιαλιστικό χώρο. Μα και στον κόσμο με την καλοστημένη εφεύρεση από την Καθολική Εκκλησία. Την ουνία που στις σημερινές συνθήκες θα μπορούσε κανείς να την παρομοιά με μια βραδυφλεγής βόμβα στα θεμέλια της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Βεβαίως ο κάθε πολίτης έχει το αγαθό δικαίωμα να πιστεύει σε οποιο δόγμα θέλει να ασπαστεί, όχι όμως με την έννοια της διαβουκόλησης των πιστών. Αλλά με εξασφαλισμένη την ελευθερία ατόμων και λαών.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν αποκτήσαμε ακόμα συνείδηση

των άσων συμβαίνουν γύρω μας. Πρίν ακώμα περάσσει οτ νεδ ανατριχίλα του ψυχρού πολέμου που με χαωνία κάθε μέρα κτ παρακαλευθούσαμε να μην γίνει θερμός, Ήσπασαν δεκάδες Ήε συρράξεις στον χώρο της πρώην Σοβ. Ένωση και άγενικότερα μακελεύονται με τοπικές "αντάρτικες" δυνάμεις "άπου άρχιστ οι "μικροί" εξοντώνονται με άλλους "μικρούς" άπου ου παλιές αντιθέσεις γεννούν νέα μίση και με παλιές θρησκευτικές εχθρότητες πυργώνουν χιλιάδες νέοι νεκροί και καυνώρα ολοκαυτώματα.

Βέβαια κανένας δεν πρέπει να ξεχάσει την απευδαίωση όπο οτι αυτό που δεν έγινε εδώ και δυό χιλιάδες τιστό-πονυξό η χρόνια, μπορεί να κλείσει μέσα σε λίγος καιρώ ή μερικώς μόνο χρόνια. Και δεν θα κλείσει γρήγορα και εύκολα γιατί οι λόγγοι που επέβαλαν το σχίσμα εξακολουθούν να κιντοροίδ υπάρχουν και είναι τόσο πολλώ και τόσο μεγάλα τα άτυά συμφέροντα που οδήγησαν στο σχίσμα στην αρχή και σκιδε χρόνος τόσος πολλής, καθώς και τα νέα συμφέροντα που στο μεταξύ προσέθηκαν εξί σου μεγάλα, που αντί να αμβύνειτυ βέθυνε και πλάτυνε το σχίσμα που είναι όπωσδήποτε τόμοκ δύσκολο να ξεπεραστούν.

Θα πρέπει όμως κάποτε να αρχίσει αυτή ή πρόσπαθεια να και να είναι και ειλικρινής και συνεχής ώστε κάποτε να κ λήξει ή μήπως οι διαπραγματεύσεις διέπονται απο ετησορη μυστικιστική θεωρία οτι όλες οι συγκινησιακές εκκρί Ήεις παραμένουν στον αέρα. Το μίσος-καλλιεργείται- μινευ αποή την άσθηση της "αποτυχίας" Το αγαθώ και αυτό μένει κάπου γύρω μας. Η αλήθεια, η πραγματικότητα. Τα γεγονότα. Η Ζωή. Η Ζωή των πιστών που την πικραίνει η θρησκευτική οτ στορεπ αδιαλλαξία και η επι αιώνες καταστροφή οτους χυμούς της Ζωής με την Ήύλινη γλώσσα της, που οδηγεί απο την ζωο γέννηση απευθείας στον θάνατο.

Κανείς βέβαια δεν αρνείται οτι ο χριστιανισμός έφερε νέες ιδέες και συνθήματα στον κόσμο. Το χριστιανικό τοι άχ σώνθημα-ρήση-ο μη εργαζόμενος μεί. Εστιάτω είναι το πώο Ανθρώπινο-κοινωνικό και επαναστατικό σώνθημα. Περιέχει κτ ένα τρέσσιο δυναμισμό. Είναι οχι μόνο σοσιαλιστικό στοτυ περιεχόμενο του, αλλά διασφαλίζει και τους άμαθ στο ομαθε δεινοπαθούντες. Το ίδιο ισχύει και για το επιγής ή ειρήνη εν Ανθρώποις ευδοκία. Η εφαρμογή τους διασφαλίζει στοτυ Ανθρώπινο γένος Ζωή χαρώ και ειρήνη. Το ειρήνη Υμίν μαπτ και η δέηση Υπέρ της ειρήνης του σάμπαντος κόσμου παρά Ή το γεγονός οτι προβαλει ιδιόμορφα την οικουμενικότητα.

και τις γενικότερες βλέψεις της Εκκλησίας. Τα συνθήματα αυτά εκφράζουν την περτουσία της Ζωής και των κοινωνικών επιδιώξεων κάθε Ανθρώπου. Και είναι δυστυχώς αυτό που η θρησκεία εμπορεύεται. Για αυτό και δεν έχει - όπως και η πολιτεία - οπαδούς. Πιστούς αγωνιστές. Έχει και αυτή οπαδούς πελάτες. Έχει Χριστιανούς - πιστούς - των τριών ημερών, που προέρχονται από την υποχρεωτική βάφτιση. Δεν έχει πιστούς αγωνιστές που να πιστεύουν στην υλοποίηση των συνθημάτων. Πιστούς από πεποίθηση. Αυτοί μόνο οι πιστοί μπορούν να έχουν τις κεραίες στραμμένες προς τα σημεία των καιρών και ικανοί να συλλάβουν, να ερμηνεύσουν και αγωνιστούν έτσι που εγκάρως να προσδιορίσουν και να αποκρούσουν τους κινδύνους που την απειλούν.

Μα και ούτε θα αποκτήσει όσο του σχεσείς των υλοποιησιμων χριστιανών είναι σχέσεις κοινωνικά υποχρεωτικές. Όσο η Εκκλησία και οι διάφοροι Εκκλησιαστικοί μηχανισμοί θα κρίνονται από πάσους διορισμούς και ρουσφέτια μπορούν να κάνουν. Και όσο τα θέματα της πίστης θα ερμηνεύεται κατά πώς βολεύει τους προκαθημένους της Εκκλησίας και τα κοινωνικά-οικονομικά κυκλώματα.

Το πρώτο ζητούμενο από την Εκκλησία είναι να εφαρμοστεί στην πράξη τα βασικά της συνθήματα γεγονός που σημαίνει ότι πρέπει να ξεκοπεί από τα κοινωνικά-οικονομικά κυκλώματα και να μην κάνει ταμπού τα διάφορα φολκλώρ που αυτοί οι κύκλοι προβάλλουν φέρνοντας με τον τρόπο αυτό σε δύσκολη και γιατί το χυσε μειώνσκήτική θέση αυτούς που δεν έχουν την δυνατότητα να ανταποκριθούν στην τέτοια τροπή που πήραν οι θρησκευτικές εκδηλώσεις.

Τα βάφτισια, οι γάμοι, οι κηδείες και τα μνημόσυνα, από απλά και απαραίτητα μυστήρια - που μέχρι τον 12ο αιώνα γινώταν ατελώς - έχουν μετατραπεί σε κοινωνικά-οικονομικά φεφαντώματα. Κοινωνική προβολή και καταξίωση. Μια επίσκεψη στα νεκροταφεία θα συνειδητοποιήσει τους κινδύνους που διατρέχουμε σαν λαός από αυτή την κοινωνική πώληση και αντιπαράθεση ανάμεσα στον πλούτο και την φτώχεια. Ανάμεσα στο ανάγκαιό και το περιττό. Το ίδιο ισχύει για την περιβολή των ιεραρχών και των Εκκλησιαστικών δικόσμων. Οι προκλήσεις αυτές είτε το θέλουμε, είτε όχι οδηγούν σε ένα κρυφό - μύχιο - μίνι αλλά αδελφοκτόνο εσωτερικό σπαραγμό και όλοι γνωρίζουμε ότι

οι εμφύλιες διαμάχες ήταν πάντα η αγιότερη πληγή του Ελληνισμού και η αφετηρία των συγκρούσεων κάποιων όπως εμφυλίων πολέμων που πύα δεινά τολίχισάν στον Ελαδ και την χώρα πο-μυχε νεδ μακ όπως ούτ ποτέ έφραψε ο έλκοραθ

Το δεύτερο ζητούμενο είναι να περπατήσουμε υπεύθυνα και η Εκκλησία οτι η δουλειά και το εξοντωτικό ανταγωνισμό για την απόκτηση αυτών των περιτιών, δεν μπορεί να είναι αυτοσκοπός. Να αναρωτηθούμε οηδήποτε της Εκκλησίας και γιατί οχι στο συνολό του ο κλήρος που θα οδηγήσει αυτή το πατρωνόρισμα του εγωισμού, της αλαζονείας και της φιλαρκεσίας αυτών που έχουν και η κυπέρπροσπάθεια, χωρίς μάλιστα κανένα αντίκρισμα για σταυρωτή έχουντες, δηλ την συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων που δεν οο έφραζε οραφ εκμεταλλεύονται την κόυραση και τον ιδρώτα άλλων αλλά αποτελούν το ίδιο αντικείμενα εκματάλλευσης. Αν δεν σταματήσει αυτό το πατρωνόρισμα θα οδηγηθούμε σε μια χ απάνθρωπη κοινωνία σκληρού και εξοντωτικού οκ ούτ Εκκλ ανταγωνισμού, σε ενα ασταμάτητο κυνηγητό της κατανώλισης χωρίς καμία χαρά και κανένα έραμα ούτ οο μακ νυονάκ ον

Και το τρίτο ζητούμενο είναι να συνειδητοποιήσουμε το επιτέλους και κλήρος στο συνολό του οτι: Η δουλειά πρέπει να έχει σαν στόχο και αντικείμενα να εξασφαλίσει ούτ Ανθρώπινοε έρους Ζωής και εργασίας (εργασίας και οχε δουλειά-συνθήκες που θα βοηθούν στην ανέπτυξη της υπο προσωπικότητας του Ανθρώπου, που θα του αφήσουν μονομο περισσότερο ελεύθερο χρόνο, λιγώτερο έγχος και γάλλοφ περισσότερη ψυχαγωγία και έχονα δαπανάτε ο πολώρους μάχθος σε αλώγιστες, περιτές και καθαρά καταναλωτικές εσπατάλες. Και πρέπει να το συνειδητοποιήσουν αυτό γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής δεν ήρθαμε στην Ζωή για να οδ δουλεύουμε για περητιά και ανέφελα πράγματα, αλλά για να Ζήσουμε. Και να Ζήσουμε άλλο-αν οχι έσα, τουλάχιστον ήπα Δίκαια. -έκινων μακ οο έφραζε οραφ νυονάκ ον

Να συνειδητοποιήσουμε οτι τα διαδραματιζόμενα σε οχο αυτούς τους χώρους προβολής παράγεται: Το έγχος, οο ούτ τριβές και οι συγκρούσεις που δημιουργούνται στην ένικ οικογένεια και την συναχή του κοινωνικού οιστοή κανονικά θα έπρεπε να μην ΤΟΥΣ αφήνουν καιρό για ήπνοση νητ μακ

Οι διάφοροι γκουρού-μουρού κλπ και κυρίως η τουνιά δεν αναχετίζονται και ούτε καταπολεμούνται με αυτού του τύπου θρησκευτικές εκδηλώσεις και έφραζόμενα ή την έδ καλλιέργεια του εγωκεντρισμού και της αλαζονείας, αλλά

με την απλότητα, την σύνεση και ενδιαφέρον για τον ίδιο τον Άνθρωπο.

Μέσα σε αυτήν την βαθιά και πολύπλευρη, πολύμορφη, πο-
-αναγνωρισμένη από όλους- κρίση που μαστίζει την κοινωνία
μας, ο χωρισμός της Εκκλησίας όχι μόνο από το κράτος, αλλά
και από σύστημα θα βοηθήσει να αναζητηθούν, κατά τομείς
συευθύνες που μας οδήγησαν σε αυτό το τραγικό αδιέξοδο.
Και είναι τραγικό το αδιέξοδο, γιατί η κρίση που μαστίζει
την κοινωνία μας, δεν είναι απλά και μόνο οικονομική-πο-
λιτική. Είναι οργανική κρίση. Κρίση θεσμών, αξιών και ήθους.
Είναι κρίση ανθρώπινων ιδανικών.

Σε μια εποχή αποθώωσης του εύκολου πλουτισμού και του
εύκολου ανεβήσματος. Όταν των Ανθρώπων το μέτρο είναι το
χρήμα. Γίνουμε όλοι έξαλοι χρυσοθήρες. Το χρήμα, και μάλιστα
το εύκολο, γρήγορο και άκοπο χρήμα που τα εξασφαλίζει όλα
-και για αυτό τα κάνει όλα- γίνεται βασικό και κυρίως
επιχείρημα.

Αυτό το σύστημα σχέσεων που και με την συνεργασία της
Εκκλησίας έχει καθιερωθεί, δεν αλλάζει με ιδεολογήματα, με
διακηρύξεις και θεωρίες από τον Άμβωνα. Πρέπει να το υπερ-
βούμε. Και για να το υπερβούμε χρειάζεται Αφώνιση και
εξανθρωπισμός. Είναι ώστε να μην ζεί ο Άνθρωπος με την πίκρα
στην καρδιά και την κατάρρα στο στόμα. Μου πήρε την Μπουκιά
απο το Στόμα ή Μου Ρούφιξε το Αίμα οπ. η "συνέθρωνος".

Η Εκκλησία μπορεί να συμβάλει στην κάθαρση, αρκεί να το
θελήσει. Η διαπλοκή των σχέσεων με το σύστημα αυτό είναι
πόσο μεγάλη, απόλυτη και ολοκληρωμένη που είναι δύσκολο να
διανοηθεί κανείς ότι μπορεί να κάνει η Εκκλησία χωρίς το
σύστημα και το κράτος χωρίς την Εκκλησία. Και όμως ο μόνος
τρόπος που της έχει απομείνει προκειμένου να βοηθήσει η
Εκκλησία: Είναι να χωρίσει από το κράτος. Αν δεν το κάνει
θα σημαίνει ότι αναλαμβάνει την ευθύνη της συμμετοχής της
στην τέτοια λειτουργία του συστήματος.

Για να αποκτηθούν αυτού του είδους το υροπαδοί, οκ άλλο
χρειάζεται εκγχρονισμός. Προσαρμογή στα σημερινά δεδομένα
δεδομένα Ζωής. Και τα σημερινά δεδομένα Ζωής, όχι απλά
λένε, αλλά επιβάλλουν να χωρίσει η Εκκλησία από την
Πολιτεία. Να αποκρατικοποιηθεί και η Εκκλησία. Είναι
ανάγκη για το δικό της το συμφέρον να αποκρατικοποιηθεί
αποκρατικοποιηθεί όσο το δυνατόν συντομότερα. Ιδού ο-πύ
ΣΤΑΔΙΟ λαμπρή κ Ανδριανόπουλε. Να εφαρμόσει η κυβέρνηση
με συνέπεια την νεοφιλελεύθερη αρχή της

ΕΤ. ετησίως εδο βάνοι τοιχα ετ ναχε εν έκουφ

κατηχητικά και τα διάφορα σωματεία. Να προσφέρει την κοινωνική αγωγή και την συμπνοια στον συνάνθρωπο. Να μην τα χρησιμοποιεί όμως για προσλήψεις και ούτε να τα μετατρέπει σε εκλογικούς μηχανισμούς. Να μην φανατίζει τους οπαδούς της και προβαίνουν σε εξאלωσίνες όπως της Λαρισσας στις 18-4-92, όπου μαινόμενοι Λαρισσαίοι, οπαδοί του Μητροπολίτη Θεολόγου αναστάτωσαν το κέντρο της Λαμίας, απειλώντας ότι αν ως το Μεγαλο Σάββατο δεν παραιτηθεί απο τοποτηρητής της Λαρισσας οι οπαδοί του Μητροπολίτη Φθιώτιδας, ενδεχομένως να κάψουν την Πόλη της Λαμίας.

Εκτός απο τα τεράστια περιουσιακά στοιχεία που έχει η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία, έχει και έναν λαό δέκα και πλέον εκατομμυρίων Ανθρώπων, στους οποίους μπορεί να απευθυνθεί και τους ζητήσει την συμπάρσταση και γιατί όχι την τακτική μηνιαία συνδρομή. Αν η Εκκλησία χωρίσει απο το κράτος και εκσυγχρονιστεί: Μιλήσει Χριστιανικά. Βγάλει και πει τον δικό της αυτόνόμο λόγο. Ζήσει και λειτουργήσει Χριστιανικά ως είναι βέβαιη ότι θα την στηρίξουν-συνδράμουν όχι μόνο οι πιστοί αλλά και αυτοί που η ίδια η Εκκλησία με την τέτοια συμπεριφορά της τους έχει παροπλίσει Χριστιανικά. Και θα την συνδράμουν όταν αντιληφθούν ότι σταμάτησε η Εκκλησία μέσω των διαφόρων φολκλωρικών κυκλωμάτων που έχει σκαρφιστεί το σύστημα προκειμένου οι εκπρόσωποι κυκλωμάτων αυτων να προσποριστούν ανεξέλεγκτα κέρδη εκμεταλλευόμενοι με τις ευλογίες της Εκκλησίας την ειδωλατρική προβολή.

Όταν οι Ανθρωποι του μάχθου αντιληφθούν-πειραθούν, ότι η Εκκλησία σταμάτησε να συνεργάζεται με αυτά τα κυκλώματα και να τους βάζει έμμεσα-ιδίωμορφα το χέρι στην Τάπη πχ για να αρκεστώ σε ένα παράδειγμα: Βαφτίσια χωρίς χρυσό σταυρό δεν γίνονται. Και δεν γίνονται γιατί ο Παπάς προκειμένου να ολοκληρώσει την Βάφτιση, ζητάει επίμονα τον χρυσό σταυρό να τον περάσει ο ίδιος στον λαιμό λές και το μυστήριο της Βάπτισης συνοψούται σε αυτόν τον χρυσό σταυρό κλπ κλπ.

Ένα μικρό συνεπώς-ελάχιστο μέρος απο αυτά τα χρήματα ο κάθε πιστός θα τα δώσει οικιοθελώς εείτε με την μορφή της μηνιαίας συνδρομής, είτε με την μορφή της ανταπόδοσης που απαλλάχθηκε απο τον βραχνά την κοινωνικής ταπείνωσης θα αποτελεί ένα έσοδο που θα της επιτρέψει σε συνδιασμό με τα άλλα έσοδα να καλύψει τις

λειτουργικές της ανάγκες. Ενώ παράλληλα θα μεγαλώνει η επίρροή της και θα αυξάνουν οι πιστοί συνδρομητές και οι αυθόρμητοι ενυπόχυτες.

Τα είδωλολατρικά αυτά δεδομένα εκτός του ότι δεν προσφέρουν τίποτε απο χριστιανική άποψη στον Άνθρωπο και την Ζωή-αυτό το γνωρίζει η Εκκλησία καλύτερα απο τον καθένα-ανέβάζει και το κόστος παραγωγής του Ανθρώπου με αποτέλεσμα, όχι μόνο να έχει τερρώστιας-τραγικές επιπτώσεις στο δημογραφικό πρόβλημα-το τόσο πελώριο για την χώρα μας- αλλά και να κατάστρατηγεί την Ρήση του "γαμείσθε και πληθύνετε".

Η Επιστήμη καθημερινά κάνει άλματα τερρώστια. Πλησιάζει την μέρα που θρησκεία θα πρέπει να αιτιολογήσει την ύπαρξή της και την προσφορά της προς το σώστημα μέσω της θεολογίας και της μεταφυσικής ερμηνείας των φυσικών και κοινωνικών φαινομένων δεν θα έχει πλέον αντίκρισμα. Και δεν έχει γιατί δεν νοείται διασύνδεση με την θρησκεία χωρίς αξίες και ιδανικά.

Η θρησκεία με τον τρόπο που υπάρχει και λειτουργεί είναι η μόνη "Επιστήμη" που την μαθαίνει μία και μόνη φορά, αφού δεν εξελίσσεται. Δεν ερευνά, δεν ανησυχεί, δεν εκγκρονίζεται. Οι Ιεράρχες δεν κάνουν ούτε μεταπτυχιακές σπουδές, ούτε τό αγχώς να παρακολουθούν την τρέχουσα "Επιστήμη τους. Και δεν έχουν γιατί ο Χριστός, πάντα στην Βιθλιέμ γεννιέται και στον γολγοθά σταυρώνεται και την τρίτη μέρα ανασταίνεται κατά τας γραφάς. Όλα είναι τυπωποιημένα και λέγονται με την γλώσσα που πρώτοι ειποθηκαν πάλαι ποτέ.

Βέβαια, και άλλοι τομείς της Ζωής-επιστήμες-δεν εξελίσσονται όπως ο δημόσιος. Με τους Ιερούργους όμως δεν υπάρχει προηγούμενο. Όλη η προσπάθεια που κάνουν οι λειτουργεί του Υψίστου. Όλη η διαπλοκή έχει σαν σκοπό να επαναλαμβάνει τα ίδια και τα ίδια με άλλα ίσως λόγια.

Και όχι μόνο να χωρίσει, αλλά αν θέλει να είναι στα πράγματα θα πρέπει να το ζητήσει μόνη της να χωρίσει απο το Κράτος, έτσι ώστε οι πιστοί να μην είναι αδιάφοροι για το αντικείμενο της δουλειάς-να τους δωθεί περιεχόμενο να αγωνιστούν για του Χριστού την πίστη την Αγία.

Ο στρατευμένος χριστιανός δεν ασκεί επάγγελμα. Ασκεί λειτούργημα. Δεν είναι βιοπορισμός. Αποστολή για την

αναβάθμιση της κοινωνική συμβίωσης. Τουλάχιστον έτσι μας λένε. Συνεπώς το έμβλημά του και ο σκοπός του είναι να υπηρετεί και όχι να επωφελείται.

Να μην στηρίζεται πλέον στον ορθόδοξο που έγινε την τρίτη μέρα χριστιανός, αλλά σε αυτούς που με γνώση και επίγνωση του περιεχομένου της θρησκείας έγιναν χριστιανοί. Αυτοί θα αγωνιστούν να την κρατήσουν όχι μόνο όρθια αλλά και αμόλυπτη. Αυτοί θα την υπερασπιστούν από τον προσηλυτισμό και τους διάφορους αιρέσεις-Γκουρού, Μουρού κλπ- που οργιάζουν στην χώρα μας εκκμεταλλευόμενοι την δυστυχία, τις ελλείψεις και την προκλητική σε πολλές περιπτώσεις Εκκλησιαστική χλιδή. Αυτοί θα της δώσουν τον ελεύθερο χρόνο συνειδητά και ανάλογα με την περίπτωση θα κάνουν και τις αντίστοιχες θεωρητικές έννοιες πράξη. Αυτοί οι κατά κάποιον τρόπο εθελοντές θα αποτελέσουν το παράδειγμα προς μίμηση. Έτσι ώστε ο προσηλυτισμός να πάψει να είναι εμπόριο και η θρησκεία για τους "πιστούς" εμπόρευμα.

Και το μεγάλο ερώτημα που προκύπτει γιατί στους χώρους αυτούς δεν εξελίσσονται όπως η γραφιοκρατία και οι καταγινόμενοι μετά του Θεού; Την μόνη απάντηση που μπορεί να δώσει κανείς που να εκφράζει την πραγματικότητα είναι ότι τόσο στο δημόσιο, άλλο τόσο και στον Εκκλησιαστικό χώρο οι προσλήψεις δεν γίνονται με το σκεπτικό ο κατάλληλος Άνθρωπος στην κατάλληλη θέση, αλλά ο συγγενής, ο φίλος και κυρίως ο ψηφοφόρος. Αυτός που θα αποδεχθεί την εξουσία μας. Που θα μας στηρίξει και όταν ακόμα δεν γίνεται σωστά η δουλεία. Προσλαμβάνεται αυτός που δεν θα μας αμφισβητήσει την εξουσία. Αυτό και μόνο αυτά ζητούν-απαιτούν-σαν αντίλλαγμα από τους προσλαμβανόμενους, σε αυτούς τους χώρους.

Όταν λοιπόν αυτοί τήρουν τους όρους και μάλιστα με το παραπάνω γιατί διαμαρτυρώμαστε; Γιατί τους αδικούμε; Οι Άνθρωποι είναι συνεπείς και με τον εαυτό τους και με αυτούς που τους προσέλαβαν. Συνεπώς αλλού πρέπει να αναζητήσουμε την ευθύνη αν θέλουμε να είμαστε σωστοί και δίκαιου και όχι σε αυτούς. Θέλω να πιστεώ-ί-ως αφελώς-οτι αν οι προσλαμβανόμενοι συνέπεπτε να είναι ο κατάλληλος Άνθρωπος, στην κατάλληλη θέση θα εργάζονταν. Θα παρήγαγαν έργο και δεν θα δούλευαν μόνο. Οποιος δουλεύει εκτελεί εντολής, ενώ αυτός

που εργάζεται παράγει έργο.

Το γύρω του κόσμου αν αποφασίσει κανείς να κάνει το πρώτο βήμα χρειάζεται και όχι μόνο πρέπει να γίνει αλλά να υπάρχουν και προτάσεις συγκεκριμένες προς το παγκόσμιο σύμβολο Εκκλησιών έτσι που να διαμορφωθεί μια οποιαδήποτε Εκκλησιαστική πολιτική λύση των διαφορών ή μήπως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Βιώνουμε ακόμα την λαμπρή μας απομόνωση με'εχθρούς' άλλους τους λαούς της πρώην Σ.Ενώσης και τους βόρειους γείτονες ειδικά. Είναι δυνατόν η Εκκλησία να εμμένει στον αυταχισμό και την αυταρέσκεια-δούσα από τον άμβωνα-το τροπάρι του αντικομμουνισμού, και η συνία να κάνει απερίσπαστη την δουλεία της;

Από ό,τι φαίνεται η Ορθόδοξη Εκκλησία εγκλωβισμένη στην χρυσή της απομόνωση και τον μακρόχρονο πάρο αντικομμουνισμό δεν έχει αντιληφθεί ακόμα το τι φέρει δυνατότητες παρέμβασης στον χώρο αυτό σταδιακά-συνεχώς-θα μειώνονται και το ανταγωνισμός θα μεγαλώνει.

Εμείς πρέπει να προσέξουμε περισσότερο από τους άλλους Ευρωπαϊκούς λαούς. Ολόκληρη η Ευρωπαϊκή κοινότητα είναι σχεδόν καθολικοί και Διαμαρτυρωμένοι. Μόνο εμείς ήμαστέ οι Ορθόδοξοι. Μα να που τα Εκκλησιαστικά προβλήματα γενικά και η συνία ειδικά μπορούν να δημιουργήσουν συγκρούσεις και Εθνικά-πολιτικά προβλήματα. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο κάποτε εγραψα ότι πρέπει. Είναι ανάγκη κυρίως για το δικό της καλό να χωρίσει η Εκκλησία από την πολιτεία γιατί πέρα από όλα τα άλλα υπάρχει και το θέμα αυτό, καθώς και το γεγονός ότι σε όλες τις χώρες της ΕΟΚ η Εκκλησία είναι χωρισμένη από την πολιτεία.

Η Φεουδαρχική εποχή στην Ευρώπη κράτησε 1636 χρόνια. Ενα μεγάλο μέρος αυτής της μακρόχρονης επιβίωσης της οφείλεται και στο γεγονός ότι ήταν σχεδόν ολόκληρη Καθολική στο δόγμα.

Βέβαια να μην γίνει το "σφάξετε αγαπη να αγιάσω" ή με το να σφαγώ για να Αγιάσεις. Πρέπει να προσέξουμε, γιατί είναι άλλο πράγμα να ερθουμε σε συμφωνία και άλλο να μας πάρει τους ήδη ορθόδοξους. Και το λέω αυτό γιατί για να κάνεις με κάποιον ένα εταιρικό τάγμα και με αυτόν τον αδερφό σου εν Χριστώ πρέπει να έχεις κάποια δικιά σου κεφάλαια. Συνεπώς αντί η Εκκλησία να καταγίνεται με

πράγματα και ενέργειες που δυσχεραίνουν το πήμμιλο καλῶ
θα κἀνεί να αφιερώσει ολόκληρη την δυναμική και την
δραστηριότητα στα να προφυλλάξει το ἤδη υπάρχον η και
να το αυγατίσει οχι βέβαια με τον τρόπο που λειτουργῆσε
και εξακολουθεί να λειτουργεί μέχρι σήμερα—προσευχή
νηστεία, αφορισμοί, αντιπαράθεση στον πολιτικό
γῆμο, υποχρεωτικῶς θρησκευτικῶς προσδιορισμῶς ατις
ταυτότητες κλπ κλπ. Να μην ανοιξεῖ να μέτωπα με την
πολιτεία

Να αναζητήσῃ τρόπους να μένουν τα αυτιῶ των
συνομιλητῶν μας ανοικτῶ. Να χρησιμοποιεῖ γλῶσσα
κατανοητῆ, ἐπί που να μποροῦν τα επιχειρήματα να
σκἀλῶνουν και να γλυστρών στην Φαικῶ ουσία των
ἄλλων, που ἔχουν ἄδιαφορετικῶς ἐπιχοῶ οὐκ ἔστι
καταγωγή, προέλευση, παιδεία, τρόπο σκέψεῖς, στώχευς και
συμφέροντα. Καί που στώχευς της ὀρθοδοξίας, πρέπει να
εἶναι ὀροδιαφορετικῶς αὐτῶς να μην γένουν
ἀντιθέσεις. Γιατί τότε θα ἐξουδετερώσουμε—χάσουμε το
μοναδικῶ πλεομέκτημα της δημοκρατικῶτητας. Να γίνουν
υπερῶνθρωπες προσπάθειες για να επιτευχθεῖ η ἐνῶτητα
των Ἐκκλησιῶν οχι ῶμως μέσω του προσηλυτισμοῦ.

Ὄμως πῶρ ὅλα αὐτῶ εκείνο που πρέπει να προσέξουν οἱ
σημερινοῦ Χριστιανοὶ οὐ μῶν ἡ διαφορά ἐυθύνης και
συμπεριφορῶς που ὑπάρχει πῶτα και κύρια ἀνάμεσα στην
ὀρθοδοξία και τὴν καθολικῶ Ἐκκλησία.

Ἀκόμα πρέπει να προσέξουν οἱ ἐκκλησιαστικῶ
παράγοντες γιατί συνεχίζοντας τις διαφορές κλονίζου
τὴν πίστη των ποτῶν και οἱ διάφορες αἱρέσεις να
ἐκμεταλλεύονται αὐτῶ τις τριβές και συγκρούσεις για
λογαριασμῶ τους. Αἱρέσεις που ὅταν μεγαλώσουν ποσοτικῶ
θα ἀποτελέσουν αἰτία ἐμφυλίου πολέμου.
Στις 19-5-92 η EPT 1, εἶχε καλέσει τον καθηγητῶ της
χημείας κύριον Ρακιντζῶ, προκειμένου να δώσει την δικῶ
του ἄποψη για τα προβλήματα της παιδείας. Ἀφου
ἀνῶφερθηκε σε αρκετῶ θέματα σχετικῶ με την κατάσταση που
ἐπικρατεῖ στην παιδεία ἀνῶφερε και τῶτο το
καταπληκτικῶ οτι εκτῶς ἀπο ὅλα τα ἄλλα κακῶ και ἄσχημα
εχει η παιδείας γενικῶ και η ἀνωτῶτη ἐιδικῶ τῶρα κῶβου
και το κονδῶλι για τὴν βιβλιοθήκη και τὴν ἀγορῶ των
Ἐπιστημονικῶν περιοδικῶ Ἐνῶ για τα Ἐκκλησιαστικῶ
ἀβῶρα η ἀπλοχεριῶ εἶναι χωρῶς προηγοῦμενο.

Ἀπο τὴν ἐμφάνισή του ο χριστιανισμῶς εχει ἀναγάγει

σε Επίσημη την πολύμορφη ζητιανιά μια από τις οποίες είναι και ο δίσκος. Όταν του φορείς της Εκκλησίας δεν ήταν ακόμη δημόσιου υπάλληλου δικαιολογούσαν την ύπαρξη του σαν μέσω αξιολόγησης των απαραίτητων πρώτων υλών

Στις 25-5-92 σε λόγο του στον ΣΕΒ ο κύριος Λοκνός, τον Πρωθυπουργό, μετάξύ των άλλων είπε ότι η "κυβέρνηση" είναι αποφασισμένη να αποκρατικοποιήσει των Δημόσιων τομέα και όποιο άλλο οργανισμό ανακάλυψει την πορεία ανάπτυξης". Το ίδιο είπε και επαναλαμβάνει σε κάθε ευκαιρία που του δίνεται και ο Υπουργός Βιομηχανίας και Εμπορίου κύριος Ανδριανόπουλος.

Η μελέτη της ιστορίας αποδείχνε ευκαύτη Ζωή, επρόκειτο επιβεβαιώνει ότι ο Ηθοποιός που θεών ληπειεί, ο Ζωγράφος που θεών Ζωγραφίζει, ο Αρχιτέκτων που θεών κτίζει και ο Μουσικός που θεών Τραγουδά για να αρκεστώ μόνο σε αυτά αυτοί συντέλεστες της παράγωγής και αναπαραστάσης του θεού, κανένας δεν μπόρεσε να ζήσει απο την εργασία της αναπαραστάσης του θεού, εκτός ελαχίστων περιπτώσεων και απο αυτούς όσοι συμφορήθηκαν με περισυποδείξεις των Ταγών της Εκκλησίας. Ενώ αυτού που Εμπορεύονταν τον θεό ζήσαν και δοξάστηκαν και Ζών Ζωή χαρισόμενοι και μια των ημερών θα δοξαστούν και αυτοί όπως λέει ο ποιητής

Και μία που ο λόγος για το εμπόριο, το πνεύμα του εμπόριου είναι το πνεύμα του σημερινού κόσμου. Το πνεύμα αυτό είναι ο "υπνος" του κόσμου και δεν πρέπει να το διαταραχθεί. Η αρχαία Η πρώτη νύχτα που νέγινε μέσω του εμπόριου δεν πρέπει να αντικατασταθεί απο μία καινούρια μέρα. Αυτών τον μαγικό κόσμο, που μπόρεσε να κρύψει την πραγματικότητα, δεν πρέπει να τον "χάσουν" οι Άνθρωποι. Το αίσημα ότι Ζούμε σε έναν κόσμο τσακισμένο. Σε έναν κόσμο θραυσμάτων. Σε έναν κόσμο γεμάτο συνειρμούς. Χωρίς νόημα και σύνδεση με την πραγματικότητα. Αυτή η φυγή απο την πραγματικότητα. Αυτή την πλαστογράφηση της Ζωής. Αυτή την επίφαση του αντικειμενικού κόσμου πώς και γιατί του δημιουργήσαμε. Αυτή το υποκατάστατο της πραγματικότητας δεν πρέπει να την αφήσουμε να χαθεί στον Αιώνα των Αιώνων, όπου και αν είναι το κόσμος συμφωνούν αίσημα και Εκκλησία.

Και η Εκκλησία σε κάποια στιγμή ευλικρίνειας, πρέπει να παραδεχθεί ότι η προσπάθεια να μην αντιληφθούν οι εργαζόμενοι την πραγματικότητα και να μην διαταραχθεί ο ύπνος τους και κυρίως να μην αντιληφθεί πώς λειτουργεί

αυτά το πλέγμα των σχέσεων εξουσίας-θρησκείας. Αυτά τα δυό συγκοινωνούνται αγγεία, είναι κατά κύριο λόγο και ουσιαστικά της έργο.

Το σύστημα σε συνεργασία με την θρησκεία κατέρθωσε ως ένα βαθμό το δυνατότερο και ισχυρότερο από όλα τα ένστιχτα, αυτό της επιβίωσης-υπόσχεσης-να έχει πάντοτε να μας κενητοποιεί ακόμη και όταν πεθαίνουμε από την απειλή να. Όπως ο εκπρόσωπος του συστήματος, έτσι και του ηγέτες της Εκκλησίας δίνουν μεγαλύτερη αξία στην προσωπική ευτυχία παρά στην κοινωνική ευθύνη. Αδιαφορούν για το κέθετό που ξεφεύγει από το ατομικό πεδίο δράσης. Και ενώ κηρύττουν την επάρκεια και την αυτάρκεια και την προσπάθεια να σωθεί η ψυχή. Το δικό τους κύριο ενδιαφέρον συγκεντρώνεται στην ύλη. Στα αντικείμενα. Με τον τρόπο αυτό η απληστία για το χρήμα, την δόξα και την δύναμη έχει γίνει ο κύριος τρόπος ζωής. Στόχος έχει την περιουσία έτσι ώστε να λειτουργούν και να δοξάζουν καθημερινά το ρήμα ΕΧΩ. Το ρήμα ΕΧΩ που εξαλίχθηκε παράλληλα με την ανάπτυξη της ατομικής ιδιοκτησίας, είναι ανυπόφορο σε κοινωνίες όπου κυριάρχει η λειτουργική-χρησικτησία-ιδιοκτησία. Δηλαδή η κτήση πραγμάτων για συγκεκριμένη χρήση. Βέβαια υπάρχουν ανάγκες. Υπάρχουν όμως ανάγκες και ανάγκες. Ανάγκες αντικειμενικές, που συμβαδίζουν και εκφράζουν τις απαιτήσεις της Ανθρώπινης φύσης και ανάγκες υποκειμενικές, που οδηγούν στον ριζοσπαστικό και κερδοηδόνισμό. Ανάγκες που μετατρέπουν το νόημα της ζωής σε ψευδή επίγγραφο της.

Ο Σπινόζα, ύστερα από μακρόχρονη μελέτη κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ψυχική υγεία και η αρρώστεια, είναι αποτέλεσμα του σωτού ή του λάθους τρόπου διαβίωσης. Σε τελευταία ανάλυση είναι εκδήλωση του σωτού ή του λάθους τρόπου ζωής. Η ψυχασθένεια είναι ένα σύμπτωμα της αποτυχίας να ζήσει κανείς σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Ανθρώπινης φύσης. Έτσι η απληστία και η αλόγιστη φιλοδοξία είναι μορφές τρέλας αν και σπάνια τις θεωρούμε αρρώστειες. Και τα δύο αυτά πάθη κυρίως όπως το πρώτο δεν βρίσκεται σε αρμονία με τις ανάγκες της Ανθρώπινης φύσης. Είναι παθολογικές καταστάσεις. Μόνο η ελεύθερη συνειδητή δραστηριότητα είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα του Ανθρώπινου είδους.

Μέσω του ύπνου και της νύχτας που ανέφερα πιο

πάνω, η πολιτιστική ικανότητα του σύγχρονου μεγάλου Ανθρώπου, έχει ελαττωθεί επικίνδυνα, γιατί οι κοινωνικοί και καταστάσεις-τα προβλήματα-που τον τριγυρίζουν τον τεχνητά εκμηδενίσει. Τον έχουν καταστρέψει ψυχτικά. Έχασε την ικανότητα να σκέπτεται, επειδή η κοινωνία με την αναπτυγμένη της οργάνωση ασκεί μία άγνωστη μέχρι σήμερα εξουσία πάνω στον Ανθρώπο. Η εξάρτησή του από αυτήν έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, που αυτής έπαψε πια να ελέγχει την δική του πνευματική Ζωή. Το γεγονός αυτό πείθει ότι μπήκαμε ήδη σε έναν Νέο Μεσαίωνα. Μέσα από μία τέτοια οργανική αποδοχή, η Ελευθερία της σκέψης έπαψε να λειτουργεί γιατί πολλοί σταμάτησαν πια να σκέφτονται όπως ελεύθερα άτομα και άρχισαν να καθοδηγούνται-από την ομάδα που ανήκουν και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ακολουθώντας με τον τρόπο αυτό την ανεξαρτησία της σκέψης και της κρίσης χάσαμε-και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς-την πίστη στην αλήθεια και τον εαυτό η νητ μας. Η διανοητική-συναίσθηματική Ζωή ουσιαστικά αποδιοργανώθηκε. Αυτή η υπέροργάνωση κατέστρεψε την ελεύθερη σκέψη και σε συνέχεια την κρίση. Πάσαμε να είμαστε τυκωδισκέπτόμετα Ανθρώπινα πλάσματα. Αυτή η πολιτισμική οργάνωση που καθημερινά μας πλάσσουν σαν συστατικά της Ζωής . . . σε συνδιασμό με την κοινωνική δομή οδηγεί στην καταστροφή.

Η οικονομία σαν περιεχόμενο Ζωής είναι μία ουσία που θανατηφόρα αρρώστεια, γιατί η απεριόστη ανάπτυξη δεν κοπύται εύκολα σε έναν πεπερασμένο κόσμο. Η οικονομία δεν θα πρέπει να αποτελεί-γίνει-περιεχόμενο Ζωής. Το ίδιο και η γραφειοκρατία που απονεκρώνει τα πάντα. Παρεμβαίνει σε κάθε τομέα της Ζωής, ακόμα και αν δεν το βλέπουμε το φαινόμενο φανερό, όπως συμβαίνει στις σχέσεις Γιατρού και αρρώστου ή ακόμα και στις συζυγικές σχέσεις. Διοικεί τους ανθρώπους σαν να είναι πράγματα. Διοικεί τα πράγματα με έναν τρόπο ποσοτικό και όχι ποιοτικό. Κάνει ταξινομήσεις και ελέγχει το εύκολο, και το φθηνότερο. Κατεβάζει τον θανάτο Ανθρώπο στο επίπεδο ενός αριθμού. Και αφού τον εξοδολογήσει κατεβάσουν μπορούν να κάνουν πράξεις ανώτερης ουσιαστικής σκληρότητας όχι βέβαια γιατί ωθούνται από ουσιαστική σκληρότητα, αλλά γιατί δεν αισθάνονται κανέναν Ανθρώπινο δεσμό με τους Ανθρώπους που εξουσιάζουν. Θα έλεγε κανείς ότι δεν γίνεται καμιά σύγκρουση μέσα τους ανάμεσα στην συνείδηση και το καθήκον. Η συνείδησή τους είναι αυτή

συμπάθειας και συμπόνοιας δεν υπάρχουν για αυτούς.

Φαίνεται πως η Εκκλησία δεν έχει καταλάβει "οτι η οικονομική συμπεριφορά διαχωρίζεται απο την ηθική και τις Ανθρώπινες αξίες. Και οτι οι σχέσεις του Ανθρώπου με την φύση έχουν γίνει εχθρικές. Εχουν γίνει εξαμβλωματικά τέρατα της φύσης που ενώ απο τις ίδιες τις συνθήκες της ύπαρξης μας ζούμε μέσα σε αυτήν, με το χάρισμα της λογικής μας την ξεπεράσαμε και στο βαθμό που εμείς οι ίδιοι προσπαθούμε να την μετασηματίσουμε-κατακτήσουμε προ της κατάκτησης έγινε συνώνυμη με την καταστροφή. Δεν κατάλαβε ή κάνει πως δεν καταλαβαίνει οτι η Βιομηχανική κοινωνία δείχνει μια προκλητική περιφρόνηση για την φύση και τον Ανθρωπο και οτι περιφρονεί τον Ανθρωπο που δεν νοιάζει κατασκευάζει μηχανές. Η η βελόνη του ριζέτου ο ροζέμ

Απόδειξη οτι περιφρονεί την φύση και τον Ανθρωπο που δεν κατασκευάζει μηχανές αποτελεί το γεγονός οτι στη συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) για το περιβάλλον και την ανάπτυξη, που έγινε στο Ριόντε Ζανέιρο, ο καταξιωτότερος εκπρόσωπος της Βιομηχανικής κοινωνίας του ΗΠΑ που ευθύνονται για πολλές συμφορές ο προεδρός τους, δεν ποτέ δέχθηκε να συμμετάσχει αναλογικά στην επάνδρωση της ζημιάς που έχει υποστεί το περιβάλλον, αδιαφορώντας με τον τρόπο αυτό για την παραπέρα καταστροφή του.

Η λαός μας προκειμένου να βάλει φρένο στην αυθέρητη παρέμβαση της Εκκλησίας σε χώρους που δεν έχουν σχέση με την θεολογία, και για να της θυμίσει την υποχρέωση που έχει να περιοριστεί στα καθαρά θεολογικά της καθήκοντα. Τις αυθέρητες αυτές παρεμβάσεις τις σατήριζε με το θυμόσοφο λάϊκο χιούμορ: Η Πάππας, Πάππας, θεολόγος, Ζευγάς, Ζευγάς. Που σημαίνει οτι δεν μπορεί να κομμάτι οτι διαχειρίζεται-Διευθύνει-και τα του θεού και τα των ανθρώπων, για να θυμίσουμε και την απάντηση που έδωσε ο Χριστός στην πρώτη πολιτική ερώτηση που του έκαναν αν πρέπει να πληρώνουν φόρους στους Ρωμαίους κατακτητές. Ας αποφασίσει λοιπόν, αν θα ασχοληθώ με του θεού ή με τα του Καίσαρα.

Η εποχή που η Ζωή λειτουργούσε με βάση τους κανόνες και τις δομές της Εκκλησίας πέρασε. Σήμερα υπάρχει η Επιστήμη την προσφορά της οποίας κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει. Η χώρα μας σήμερα βρίσκεται σε κοινωνικό και οικονομικό αδιέξοδο. Σε ένα αδιέξοδο τέλμα. Αυτά τα μεγάλα οικονομικά, θεσμικά και κοινωνικά προβλήματα και

... ελευθερία δεν λύνονται με νήστες, ευχές και ιερά προσευχές. Προύποθέτουν γκαρπαζιτόν. Επιστημονικές απαντήσεις. Και η Επιστήμη αν την αφήσουν να δράσει ελεύθερα θα απαντήσει και θα απαντήσει σωστά θα βρείται και θα δώσει λύσεις, όχι μόνο σωστές, αλλά και πρ... δίκαιες. Και κυρίως όχι μόνο για πασημερινά αλλά και για τα μελλοντικά να προκύψουν προβλήματα θα προβλέψει λύσεις. μυσόφρονα - εμσοστομχορταε νητ εν εχόβοπορα εθρ ετ Η εποχή μας απαιτεί απίστευτες Εκκλησίες, να εφαρμόσουν στην πράξη το πνεύμα της αγάπης, της ανέκλι κήτητας, της αμοιβαίας αλληλεγγύης και της ενότητας των λαών, πολλώ μάλον των ορθοδόξων λαών. (εννοωμρεπ στο ληκ οπωρην Α

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Εκκλησία έχει διπλή ευθύνη και χρεώμεται με πολλαπλά αποτυχία. Δεν μπορεί να ανακάψει να περιορίσει την κρίση, ούτε να αντιταθεί στις παρεμβάσεις από κοινωνικά και ηθικά επίπεδα. Αλλά και ούτως ή άλλως θέσει να μετασχηματίσει πηνη νητ ληκ συνείδητοποιήση και τον βίωμα της παρατεινώμενης και ξεέρπουσας κρίσης, όπως θεομώρ και την κοινωνία, ενώ ουσ συνελέθεσε πολλαπλά στην διαμόρφωση της. Σέφνεται και αυτό επί σω, απ αυτό την πολυεπίπεδη κρίση, γα μορ εχόμρε

Η κοινωνική κρίση δεν είναι αυτοφυής. Κουβαλάει μαζί της και την οικονομική και την θεσμική, την πολιτική και την ηθική κρίση. Επιρροές ζεταω διαμορφωτκή απ αυτές, και αντανακλάται παραμορφωτκή απ αυτές, και εχόλοσε νητ εχ

Οποιον Κληρικό απλή και ανρωτήσεμ, γυατίν αμβείνονν αυτό που τραγελαφικά πράγματα, θα σου περιγράψει πληθον απογοήτεση του γυατίν άδα πρύτε η Εκκλησία μβ σε εχ

Ο δημοκρατικός πολιτισμός της Ελευθερίας της αγάπης της ισοτιμίας και της δικαιοσύνης που κληρονόμησε και υποτίθεται πως είναι "θεματοφύλακας" ανακκλών μενταρην ά αποφάγεται και τα κατάλοιπα της εποχής του σκοταδισμού, εχ

... Αδήφαγα συμφέρογα συμπυκνωμενα μέσα σε ιδιόσωπη θεσμική διαπλοκή θευτουργού ν και καλύπτονται με ιδιόμορφα και μέσω του έμβωνα και απ ό,τι φαίνεται δεν είναι εχ στίες προθεσειετήτη να συγκρουσεί ή με τις παθογώνες αιτίες και πειστίετ. Ζεσερεπ σε σελένη Εκκλησία ετ εχόσε ετ ληκ ορ. Βέβαια το ερώτημα γυά να επιβώσει εχέμσαν σκοπώ ε και στόχο την εξαθλίωση του λαού - έλλωτε γυαυτή του φα καθημερινά του βάζει το χέρε στην ποση-για να ληκ αποσχολείται πώς να εχοικονομήσε τον άρτο. Ημύλοτνε επιούσιον" λες και με άρτο μόνο μπορεί να ζήσει ο

Ανθρώπος και να μην σκεπτεται την λευτεριά στην γενική ανεξαρτησία και κυρίως να μην έχει χρόνο και αντοχή να αντιδράσει ή να αγωνιστεί για την βελτίωση της Ζωής.

Και για το μέν σύστημα η πείνα και η εξαθλίωση του εργαζόμενου, πρέπει να είναι τρόπος και περιεχόμενος Ζωής και τον επιβάλλει αναρωτιέται κανείς γιατί η Εκκλησία οχι μόνο συμπετέχει αλλά με χίλιες δυο παράβολές εδύον πλειοδωτεί στην προσπάθεια να γίνει ο φτωχός, φτωχότερος και πλούσιος, πλουσιότερος; το κομμάτι ούκοι τυροπροσποιητο Μήπως πρόθος, σκοπός και επιθυμία του Υψίστου είναι να εξασφαλίσει υγιάνετη, χαρούμενη και ανέμελη Ζωή στο τρίτο, της κοινωνίας των Ανθρώπων; Και αναρωτιέται κανείς γιατί έβλεπταν οι διάφοροι σοφοί και οσο πολλοί στο ρητορικό κοινωνικο-οικονομολόγιο "έβαλαν κέτωι τ'ασφά εμ εροθχο τους" μυαλά (Μάθουσι κλπ) και αφού μέτρησαν την έκτασή και την παραγωγικότητα της Γής και του Ανθρώπου, τα μυσνο "διαπίστωσαν" οτι πώσοι ήμεκταση της Γής, άλλο τόσο και παραγωγικότητα της Γής και του Ανθρώπου, μέλυσ και μετά βίας φτάνει να Ζήσει αυτόν το μένα τρίτο, περίπου της 3ης Ανθρωπότητας. Τα άλλα δύο τρίτα θα πρέπει μείω της 2ης πείνας, τις αρρώστιες και κυρίως τον πόλεμο να εθύν οσοπο εξοντωθούν. Αυτήν την "διαπίστωση" όμως βγήκαν και την έ είπαν ευθαρσώς εμπε π εβραη νητ ιοκ ο λωεθ πτο ιοτ ε

Αν πράγματι αυτή είναι η βουλή του Υψίστου, αντί της Εκκλησίας να καταφέρει τα ίδια κατά των πλουσίων "τα ήπεινώσε του ουρανού, ευκολώτερα θέλει περάσει κάμηλων κλπ" που σε τελευταία ανάλυση δεν εθύνονται "πλήον για τον πλούτο τους-αφού αυτή είναι η βουλή του Υψίστου" να μας το πεί και η Εκκλησία, όπως μας τονείπαν οι κοινοί μισοθνητοί όταν έκαναν την μεγάλη τους "διαπίστωση" ώστε να μήν μας κακοφαίνεται αφού θα ξέρουμε πως αυτή είναι η Βουλή του Υψίστου. ιαδιορ εδύον τυροπροσποιητο

Όμως όσο αμόρφωτος έτου τονό θέλουν και έτου τονό έχουν αφήσει τον λαό-και αμαθής και ανειναι ο λαός ο εχει μάτια που καθαρο βλέπουν, που εμβαθύνουν και πομπο μαντεύουν. Εχει αυτιά και ακούει, Νού και νοιάζει, εχει καρδιά και αισθάνεται: Προσδιορίζει οτι τις παθογόνες αιτίες και εστίες κι ες κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Ο λαός βλέποντας το τέτοιο σφιχταγκάλισμα της εκκλησίας στο σύστημα και την ολοθερμη συμμετοχή της Εκκλησίας στο καθημερινό βόθαιμα και πλάταιμα της εκμετάλλευσης, στην αυτότητα και την γενικότερη κοινωνικό-οικονομική κρίση

κάνει και αυτός τις δικές του επιλογές. Αντικαθιστή την επίσημη με το συμφέρον. Συμμετείχε οριστίς θρησκευτικές εννο εκδηλώσεις κοινωνικά και όχι θρησκευτικά. Η Οικουμενισμός απλά ο Ανθρώπος στον οποίο την ψευδή συνείδηση, τη υπολογίζουμε με αυτήν την υποκριτική και άβουλη εμάς τους συμπεριφορά καταλαβαίνει πολύ περισσότερο απ'ότι σ'είναι νομίζετε η Εκκλησία. Αφ'ήνευ να φανούν, ότι διός και εκεί που είναι, ο κίνδυνος για την Εκκλησία και τους ερωδου ελε αντιπροσωπευτικούς δημοκρατικούς θεσμούς, που είναι τον

Και η Εκκλησία όπως μου συντεχνίες συμπεριφέρεται σαν ομάδα πίεσης σε βάρος των θεσμών και των αρχών προς εν εξυπηρέτηση συμφερόντων για την εξασφάλιση θεολογικής επιβίωσης στο πλαίσιο της επαγγελματοποίησης της πιάτο υσχέσης με την πολιτεία σημαίνει ότι η Εκκλησία έχει υποθηκώσει το ηθικό-κοινωνικό κεφάλαιο (σαν) αντιπαροχή σαν συμμετοχικό κεφάλαιο στην συμμετοχή και την διανομή της εξουσίας με αποτέλεσμα η άμβλυση των κοινωνικών και ηθικών θεσμών και την περσόρηση νέων με αποθήωση το κέρδος, τον πλούτο και την δόξα και την αντικατάσταση της πίστεως με το συμφέρον προκαλών την αποκρουστική Α αποσύνθεση και παρακμή που μάλιστα τώρα άρχισε την εν διαδρομή της λόγω "πρωτοπρωτο" υπ' την έννοια του θύο

Ετσι στη θεωρία και την πράξη η σημερινή ζωή δεν θα ήταν υπερβολή να χαρακτηριστεί περσόγεια παρακμής και είμαστε θα λέγαμε κείνοι που προΐόντα και συντελεστές της διάχυτης κρίσης λόγω μελέθ ορατό ορατός τον ορατό

Κάποια στιγμή πρέπει επίσης τους η Εκκλησία να αλετ εο κατανοήσει ότι τα μεγάλα προβλήματα της πολύπλευρης δοκιμασίας της κοινωνίας και των θεσμών της δεν ελε εο αντιμετωπίζονται με προσευχές, νηστείες και στομφώδη κηρύγματα από τον άμβωνα. Ακόμα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η γνώση της θρησκευτικής παιδείας απ'τάς υοτ έλευθ Εκκλησιαστικά στελέχη και των μηχανισμών που αυτή ο διαθέτει δεν αρκούν όταν λείπει κ-πολιτική παιδεία μιας απελευθερωτικής δημοκρατικής αγωγής. Αν αυτό είχε ελε κατακτηθεί-ενσωματωθεί μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, άλλη θα ήταν η εικόνα της σήμερα και το περιεχόμενο ζωής των πιτών. Ο ελε ενθροιστόκ νεδ ελε ενθροιστόκ νεδ ελε ενθροιστόκ νεδ

Και το βασικότερο πρέπει να πιστεύοι ότι το ηθικό-ελε κοινωνικό κεφάλαιο της κοινωνίας των Ανθρώπων μπορεί να το οικιοποιήθηκε δεν της εκχωρήθηκε όμως αποκανένας ο σώστημα σαν θρησκευτική προίκα, ώστε φτιάχθηκε-δομήθηκε

με εποχιακές επενδύσεις θεολογικής κερδοσκοπίας. Κατακτήθηκαν περιεχόμενα Ζωής σύγκροσων και κροσων αντίστοιχων με τις επιβιώσεις παροχών μενων εποχών για ανανόξει ουνδρρόμοι προεστίνους οροί ζόντες. Τροσικό ελξονο

Και για να ανανόξει ουνδρρόμος προεστίνους οροί ζόντες που οι σημερινές συνθήκες κάλυπρόποθές τους επιβόλουν νένας και ήμνο δρόμος και τρόπος υπάρχει Η η: Αποκράτε κοποήηση και η καυτή νομη λείτουργί αζήτησ γροσ Εκκλησί ας γεγονός που θα της επετρέψει να αποκαθηλωθε απετισταγγυλώσεις και ύπες διασυνδέσεις που αποτελούν έδ τροχοπέδη στο να μπορεί απερίσταστα να επιδοθεί στο έργο της. Να εναρμονιάσει την θεωρία με την πράξη. Τζ

Για να υπάρξει συνέπεια και τρέτη η χιλιετία πρόπευοι κοινωνικές αγέςεις Εκκλησίας και Κράτους να ελπωροσπο δραχωριστόν ελαποσυνδεθόν. Ετόσ που η Εκκλησία να αποδο περιορισθεί σε παρδική λτης καθαρώθεις κήθριδ κευτέκων. Θα καθήκοντα και ποσ κρότος. Παρδική του. Να υπάρχει μνάπο σαφής διαχωριστική γραμμή ανάμεσα "τόυς. Να ξερέει ο ποσ έδ πιστός πως ήταν πείστην Εκκλησία πηγάνε έμγα να απο επικοινωνήσει με τον θεό και ποχ να κίνει κοινωνική ηπτι-κόσμική προβολή. Μα και ο πολίτης να ξερεί πως αν τα έδ πράγματα δεν πάνε καλά γενικά και ειδικά, δεν φταίει για αυτό ο θεός που δεν τον λατρεύσαμε σωστά σαν κοινωνικό σύνολο, αλλά οι κιάθε φορά εκπρόσωποι του Κράτους. Τζ

Είναι γεγονός ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς ερωδές πίστη. Πίστη στον εαυτό μας. Σε αυτούς που αγαπάμε. Πίστη στον Ανθρωπό γενικά. Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς πίστη στους γνώμους που καθορίζουν την Ζωή μας. Πραγματικά, υποχωρίς πίστη γινώμασται στείρου, απέλπιτο, και έλθ. υοσ φοβησμένοι μέχρι το βόθος του ΕΙΝΑΙ μας. Η χπρόση ενάνυ μια λείτουργία, που ανανεώνει και δίνει διαστάσεις στον ίδιο τον εαυτό μας. Η πίστη όμως τάν βιώνεται με τον τρόπο που μας την επιβόλει η Εκκλησία, μέσω τών έδ ενγ ειδώλων, κλείνει μέσα της τον περιορισμό. Την φύλακή και τον έλεγχο του αντικειμένου που λέμε ότι αγαπάμε και πο πιστεύουμε. Τζ

Αν ισχύει η αρχή ότι η αγάπη, η εκτίμησή και ον ετοσ σεβασμός δεν επιβόλονται, αλλά κατακχώνται, μα πράξει έδ και συμπεριφορά που προύποθόν αγάπη, εκτίμηση και σεβασμό ισχύει μια φορά, η αρχή αυτή ισχύει οχι λες, και το και μια φορά για την πίστη. Η Εκκλησία όμως και στο καυτό όπως και σε πολλά άλλα κεφαλαίους και καθοριστικής έδ

σημασία θέματα για τον Άνθρωπο, και στην Ζωή του δεν την κατακτά την επίσημη, αλλά την επιβίβλεια και την επιβίβλεια με έναν τρόπο που κανείς ποτέ δεν μπορεί να την δικαιολογήσει κανείς σήμερα προκαλεί ερωτηματικά για το αν η επίβλη της πίστης εξυπηρετεί το γένος και την Εκκλησία ή τα καταναλωτικά κυκλώματα ή τον εθνικό ή τον εθνοτικό

Η τέταρτη απόσπασμας αντίθετα συμβάλλει στην ανάπτυξη στραγγαλίσσει εγκρώνει την ύψιστη και σκοπών της στην Ζωή Αυτή που σήμερα αποκαλούμε πίστη για να υμναρήσουμε την εχρήση της λέξης πίστη, που σκοπός της να κρύβει την πραγματικότητα ότι δεν πιστεύουμε. Στο τοίχο του εθνοτικού στο πείσμα

Στα δώδεκα χρόνια της εχρήσης του Χριστιανισμού, έχουν γράψει διαπραχθεί τόσες πράξεις τρομοκρατίας και στην ανθρωπιάς. Τόσα ψυχικά και σωματικά μαρτύρια. Τόση ανομιλία και κωμική κτηνωδία με σκοπό την μετατροπή της κοινωνικής ιδιοκτησίας σε ατομική και να λείψει η εχρήση σαφήνεια επαλήθευση. Που είναι να αποσταθμιστεί τα θέματα «Ψόφος ΙΣΤ/3» αφήστε, που έχετε απελευθερωθεί από τα δεσμά της ιδιοκτησίας. Θα υπάρξετε και μόνον με την λειτουργική ιδιοκτησία. Και βέβαια στην κρημονομία που λυποψήχησαν και τον ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο αλλά και στην γουρνο και καθημερινά ψωμί της Αιγύπτου και όταν η αργότερα ήρθε και ο λιμός στα Ανώτερα Ξενοδοχεία ο άνω απελευθερωστικός αποσταθμισμός του ΕΧΕΙΝ το θείος τους έδωσε το Μόνο το πρώτο ακούστο βράδυ τα ορώκια γυμνώντων όρε ότι ακούσας θα φανεί εις μόνον πύση τροφή στο Π. στο η χρεώζεται: Ότι περισσότερο πύση λιγότερη. Είναι αυτό το που έγραφε ο Μάρξ. Στο καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του. Βλέπουμε ότι το δικαίωμα να τρέφεται ο Άνθρωπος και καθιερώθηκε χωρίς όρους. Οι όροι μπήκαν για το σπράσθετο και το περικό. Ο γένος και τον εθνοτικό ή τον εθνοτικό

Η δεύτερη εντολή ήταν να μην φυλάξει κανείς τίποτα για το άλλο πρωί. Και επειδή μερικοί δεν μπορούσαν να στην εντολή αυτή. Αυτά που κρέτησαν αποταμίευσαν γέμισαν σκουλιάκια και με την θερμοκρασία του ήλιου έλυσε. Μόνο την παρασκευή μπορούσαν να μαζέψουν διπλάσια τροφή, έτσι ώστε να μην δουλέψουν περισσότερο. Όμως παρά την πολυπλοκότητα και επίμονη προσπάθεια του θεού να μην αποκτήσουν ΕΧΕΙΝ-περικό ή ήταν έφυγε για λίγο του Μωυσή στο όρος Σινά. Αυτοί ζήτησαν από τον Ααρόν να σταυρώσει τον χρυσό Μόσχο για να μπορούν να τον γυμνώσει και να λατρεύσουν-προσκηνήσουν. Αυτός και άλλα άλλα σε κανείς

Βέβαια την Ζωή πρέπει να την δούμε σε πολλές του τομείς
 επίπεδα. Ένα από αυτά είναι και η θρησκεία. Η σχέση όμως
 της θρησκείας με την Ζωή πρέπει να είναι τέτοια που να
 μην στερεί από τον Ανθρώπο την χαρά και την πίστη του
 στην Ζωή. Και κυρίως να μην ελπίζει επενδύει υποσώφιστη
 στον θάνατο. Τίλοσ ρητ γκ ρηλθθρη ρτ γεζθθ ρν γεζθθ
 να Αναμφισβήτητα του μέρες που περνάει η Ορθόδοξη Εκκλησία
 είναι πολύ δύσκολες και του πολλές μεγάλες και βαριές
 σκοτούρες και τεράστια προβλήματα τα γαποσχολούν τους τομ
 Ηγέτες της Πρώτης μου ενδύ είναι να προσθήσω και την
 παραμικρή πείνα και δυσκολία στα ήδη δύσκολα έργα
 της. Όμως πιστεύω και αυτή νομίζω ότι το κατανοεί οδοθή
 καλύτερα από μένα ότι πρέπει, είναι ανάγκη να σταματήσει
 αυτή η διασύνθεση της Εκκλησίας με το Κράτος. Και του
 Κράτους με την Εκκλησία. Είναι καιρός να σταματήσει ο
 αυτός ο καταστροφικός και θανάσιμος και για τους δύο
 εναγκαλισμός. Ντύσ ρηλθθρη ρητ γκ ρηλθθρη ρη
 γεζθθ είναι τα θέματα που πρέπει να λυθούν οδοθή
 προκειμένου να ελεθθρη ή τε ρηθνη ανάμεσα στην Κοινωνία
 και στην Εκκλησία. Το πρώτο είναι να εγκαταλείψει την
 βλέψει για θεοκρατική διακυβέρνηση της Κοινωνίας των
 Ανθρώπων από την Εκκλησία. Και πρέπει να την οδοθή
 εγκαταλείψει ενδύ την βλέψη αυτή υποχρεώνει την πολιτική
 ηγεσία να ελεθθρη κινήσεις της και η Εκκλησία να
 πείνει για την κατάλληλη ευκαιρία να υλοποιήσει
 τους μέγιστους πόθους της. Το γεγονός αυτό όπως
 φυσικά προέβλεπε έναν εσωτερικό μόνιμο ακήρυκτο
 εμφύλιο πόλεμο. Το δεύτερο είναι να χωρίσουν
 Εκκλησία από το Κράτος και το Κράτος από την
 Εκκλησία. Και το τρίτο είναι να σταματήσει η Εκκλησία
 την πολιτικό-κομματοποίηση της ρηθθθ-γ-05 ρηθθθ
 Αν ήταν χωρισμένη από το Κράτος όχι μόνο δεν θα είχε
 διασπάσεις και αιρέσεις. Αλλά και αν ακόμα προέκυπτε
 κάποιο σχίσμα, το σχίσμα δεν θα μπορούσε να επιζήσει, από
 μόνο του. Αν επιζεί είναι γιατί το στηρίζει το πολιτικό
 Κράτος, προκειμένου να αφαιρέσει ένα μέρος της δύναμης
 που έχει κατορθώσει να συγκεντρώσει. να υλοποιήσει
 Ο χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος πέρα από όλα τα
 άλλα θετικά πλεονεκτήματα που θα έχει, θα μπορεί για
 πρώτη φορά να ξαναεπιτελέσει με γνώμονα το συμφέρον
 των ΠΙΣΤΩΝ και της Ίδρας της Εκκλησίας. Το γεγονός αυτό
 θα συμβάλει τα μέγιστα και στο θέμα της ενότητας. θα

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΛΕΝΧΟΥ ΠΡΑΞΕΩΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ. (ΠΑΡ.4 ΤΟΥ ΑΡΘΡ. 1 ΤΟΥ ΑΝ 599/68)

ΕΝΣΤΑΣΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,ΚΑΤΟΙΚΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ ΟΔΟΣ
ΚΑΡΑΤΑΣΟΥ ΑΠΙΘΜ. 9

ΚΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ,ΝΟΜΙΜΑ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΜΕΝΟΥ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟ- ΜΙΚΩΝ -ΚΑΙ- ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠ.ΑΡΙΘΜ
13264/87 ΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΕΝΙΣΤΑΜΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΗΣ ΠΡΑΞΗΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΠΟΡΡΙ-

ΦΘΗΚΕ Η ΑΠΟ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1986 ΑΙΤΗΣΗ ΜΟΥ,ΠΕΡΙ
ΧΟΡΗΓΗΣΕΩΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ,ΜΕ ΤΟ
ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟ,ΟΤΙ ΔΗΘΕΝ,Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΜΟΥ
ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΘΡ. 31 ΤΟΥ Ν.1543 1985,ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΚΑΤΩΘΙ ΝΟΜΙΜΩΣ, ΒΑΣΙΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ
ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΘΑ ΕΠΙΚΑΛΕΣΘΩ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

1. ΟΥΧΙ ΟΡΘΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ
ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΠΙΟ ΠΑΝΩ

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ(ΑΡ. 31 ΤΟΥ Ν. 1543/85) Η
ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΡΑΞΗ,Ε- ΚΡΙΝΕ,ΟΤΙ ΟΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΜΟΥ
ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΕΠΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΑΠΟ ΤΗ
ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΥΤΗ ΚΑΙ ΑΠΕΡΡΙΨΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΗ
ΑΙΤΗΣΗ ΜΟΥ, ΕΝΩ ΚΑΤΑ ΟΡΘΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ
ΔΙΑΤΑΞΗΣ ΑΥΤΗΣ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΔΕΧΤΕΙ,ΟΤΙ ΣΤΗ
ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΡΟΘΕΣΗ
ΝΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗ ΤΙΣ
ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΠΗΡΕΙΕΣ ΠΟΥ ΥΠΕΣΤΗΣΑΝ ΟΙ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΠΟΥ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ
ΔΙ- ΚΤΑΤΟΡΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ,ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ
ΕΓΚΛΕΙΣΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕ- ΝΤΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑ
ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΓΥΑΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΛΕΡΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΩ
ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΧΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΑΝΟΥΓΙΕΙΝΩΝ ΟΡΩΝ
ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ,ΥΠΕΣΤΗ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΗ ΒΛΑΒΗ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΘΗΣΗΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ ΑΝΙΚΑΝΟΙ
ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ.

2. ΟΥΧΙ ΟΡΘΩΣ ΚΑΙ ΚΑΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ Η ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕ-

ΝΗ ΠΡΑΞΗ ΕΚΡΙΝΕ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΜΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΦΕΡΩ ΤΡΑΥΜΑΤΑ, ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟ ΚΑ- ΘΕΣΤΩΣ, ΕΝΩ ΚΑΤΑ ΟΡΘΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΔΕΧΘΕΙ, ΟΤΙ ΟΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΟΛΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΕ- ΜΑΤΟ ΠΛΗΓΕΣ ΚΑΙ ΠΥΘΡΟΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΜΟΥ ΣΦΥΡΙΖΕΙ ΣΑΝ ΧΑΛΑΣΜΕΝΗ ΦΥΣΑΡ- ΜΟΝΙΚΑ, ΥΠΑΓΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΑΡΘ. ΚΑΙ ΕΠΡΕ- ΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΔΕΧΘΕΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΜΟΥ. ΚΑΙ

3. ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΚΑΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΚΑΚΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΚΑΙ ΕΡΜΗ-

ΝΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, Η ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΡΑΞΗ ΕΚΡΙΝΕ ΠΟΛΥ ΣΤΕΝΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 31 ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΓΑΓΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗ, ΕΝΩ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΕΡΜΗΝΕΥΣΗ ΜΕ ΕΥΡΥΤΗΤΑ ΤΗ ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΥΤΗ ΚΑΙ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΔΕΧΘΕΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΤΑ ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 1941-1944 ΣΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΘΗ- ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΥΠΕΣΤΗΣΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ Η ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ ΤΟΥΣ ΣΕ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ.

ΕΠΕΙΔΗ Η ΕΝΣΤΑΣΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΜΗ, ΒΑΣΙΜΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ, ΝΟΜΙΜΑ ΚΑΙ ΕΜΠΡΟ-

ΘΕΣΜΑ ΕΙΣΑΓΕΤΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΥΤΗΣ.

ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΣΑ ΘΑ ΠΡΟΣΘΕΣΩ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΖΗΤΩ. ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΕΚΤΗ Η ΕΝΣΤΑΣΗ ΜΟΥ. ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΕΙ Η ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΡΑΞΗ.

ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΕΚΤΗ Η ΑΠΟ 12/12/86 ΑΙΤΗΣΗ ΜΟΥ.

ΒΕΡΟΙΑ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ

1988

Ο ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΟΣ